ЄВАНГЕЛИЯ ВІД СЬВ. МАТТЕЯ.

1 Книга родоводу Ісуса Христа, сина Давидового,
сина Авраамового.
2 Авраам породив Ісаака; а Ісаак породив Якова; а
Яков породив Юду та братів його;
3 а Юда породив Фареса та Зару від Тамари; а Фарес
породив Єсрома; а Єсром породив Арама;
4 а Арам породив Аминадава; а Аминадав породив
Насона; а Насон породив Салмона;
5 а Салмон породив Вооза від Рахави; а Вооз
породив Овида від Рути; а Овид породив Єссея;
6 а Єссей породив Давида царя; а Давид цар породив
Соломона від Урієвої;
7 а Соломон породив Ровоама; а Ровоам породив
Авію; а Авія породив Асу;
8 а Аса породив Йосафата; а Йосафат породив
Йорама; а Йорам породив Озію;
9 а Озія породив Йоатама; а Йоатам породив Ахаза;
а Ахаз породив Єзекію;
10 а Єзекія породив Манассію; а Манассія породив
Амона; а Амон породив Йосію;
11 а Йосія породив Єхонію та братів його, під час
переселення у Вавилон;
12 а після того, як переселено їх у Вавилон, Єхонія
породив Салатиїла, а Салатиїл породив Зоровавеля;
13 а Зоровавель породив Авіюда; а Авіюд породив
Єліякима; а Єліяким породив Азора;
14 а Азор породив Садока; а Садок породив Ахима; а
Ахим породив Єліюда;
15 а Єліюд породив Єліазара; а Єліазар породив
Маттана; а Маттан породив Якова;

16 а Яков породив Йосифа, чоловіка Мариїного, що
від неї родився Ісус, на прізвище Христос.
17 То всїх родів од Авраама до Давида чотирнайцять
родів; а від Давида до переселення у Вавилон
чотирнайцять родів; і від переселення у Вавилон до
Христа чотирнайцять родів.
18 Різд во ж Ісуса Христа стало ся так. Скоро
Його матїр Марию заручено Йосифові, перш нїж вони
зійшли ся, постережено, що вона мала в утробі від
сьвятого Духа.
19 Йосиф же, чоловік її, будучи праведний, і не
хотячи ославити її, хотїв був потай відпустити її.
20 Та як він про се думав, аж ось явився йому вві снї
ангел Господень, глаголючи: Йосифе, сину Давидів,
не бій ся взяти до себе Марию, жінку твою; бо що в
нїй зачалось, те від сьвятого Духа.
21 І вродить вона сина, і даси йому імя Ісус; бо він
спасе людей своїх од гріхів їх.
22 Усе ж се стало ся, щоб справдилось, що промовив
Господь через пророка, глаголючи:
23 Ось дїва мати ме в утробі, і вродить сина, і дадуть
йому імя Емануїл, що перекладом є: З нами Бог.
24 Прокинувшись тодї Йосиф од сна, зробив так, як
ангел Господень повелїв йому, й узяв до себе жінку
свою;
25 і не знав її, аж поки вона вродила сина свого
перворідня, і дав йому імя Ісус.

2

1 Як же народився Ісус у Витлеємі Юдейському за
царя Ірода, прийшли мудрцї зі сходу в Єрусалим,
2 говорячи: Де нарожденний цар Жидівський?
бачили бо ми зорю його на сходї, й прийшли
поклонитись йому.

3 Почувши ж цар Ірод, стрівожив ся, і ввесь
Єрусалим із ним.
4 І, зібравши всїх архиєреїв і письменників
людських, допитував ся в них, де Христу родити
ся.
5 Вони ж казали йому: В Витлеємі Юдейському, бо
ось як написано в пророка:
6 І ти, Витлеєме, земле Юдина, нїчим не гірша єси
між князями Юдиними; бо з тебе прийде гетьман, що
старшинувати ме над народом моїм Ізраїлем.
7 Закликавши тодї Ірод тайкома мудрців, пильно в
них випитував, якого часу показалась зоря.
8 І послав їх у Витлеєм, і каже: Йдїть та
розпитайтесь пильно про те хлопятко; а як знайдете,
принесїть менї звістку, щоб і менї пійти поклонитись
йому.
9 Вони ж, вислухавши царя, вийшли; коли се зоря,
що бачили на сходї, йде поперед них, поки прийшла
та й стала зверху, де було хлопятко.
10 Побачивши ж вони зорю, зрадїли вельми
великою радостю.
11 І, ввійшовши в господу, знайшли хлопятко з
Мариєю, матїрю його, й, припавши, поклонились
йому; й, відкривши скарби свої, піднесли йому дари:
золото, ладан і миро.
12 І, бувши остережені вві снї, не вертатись до Ірода,
вернулись в свою землю иншим шляхом.
13 Як же вони вийшли, ось ангел Господень являєть
ся Йосифові вві снї, глаголючи: Встань, візьми
хлопятко й матїр його, та втїкай в Єгипет, і перебудь
там, поки сповіщу тебе; бо Ірод шукати ме хлопятка,
щоб убити його.
14 Він же, вставши, взяв хлопятко й матїр його в
ночі, та й пійшов у Єгипет.
15 І пробував там аж до смерти Іродової, щоб

справдилось, що сказав Господь через пророка, глаголючи: Із Єгипту покликав я сина мого.

16 Бачивши тоді Ірод, що мудрці насьміялись із него, розлютував ся вельми, та й послав повбивати всїх дїтей у Витлеємі й у всїх границях його, од двох років і меньше, по тому часу, що про него він пильно довідував ся в мудрців.

17 Тодї справдилось, що промовив Єремія пророк, глаголючи:

18 Чути в Рамі голосїннє і плач і тяжке нарiканнє: Рахиля плаче по дїтях своїх, і не дає розважати себе, бо їх нема вже.

19 Як же вмер Ірод, ось являєть ся ангел Господень уві снї Йосифу в Єгиптї,

20 глаголючи: Устань, та візьми хлопятко й матїр його, та йди в землю Ізраїлеву: бо ті померли, що шукали душі хлопятка.

21 І встав він, і взяв хлопятко й матїр його, та й пійшов у землю Ізраїлеву.

22 Та, почувши, що Архелай царює в Юдеї замість батька свого Ірода, побоявсь ійти туди; а, бувши остережений уві снї, звернув у сторони Галилейськї:

23 і, прийшовши, жив у городї, що його звали Назарет, щоб справдилось сказане в пророків: Що звати меть ся Назореєм.

3

1 Того часу прийшов Йоан Хреститель, проповідуючи в пустинї Юдейській,

2 і глаголючи: Покайтесь: наближилось бо царство небесне.

3 Се ж бо той, про кого казав пророк Ісаїя, глаголючи: Голос покликуючого в пустинї: Приготовте дорогу Господню, правими робіть стежки Його.

4 Сам же Йоан мав одежу свою з верблюжого волосу,
й шкуряний пояс на поясниці своїй; а їдою його була
сарана та дикий мед.
5 Тоді виходили до него Єрусалим, і вся Юдея, і вся
околиця Йорданська,
6 і хрестились в Йордані від него, сповідаючи гріхи
свої.
7 Та, бачивши він, що багато Фарисеїв і Садукеїв
приходило до хрещення його, сказав до них: Кодло
гадюче, хто остеріг вас, щоб утїкали від настигаючого
гнїва?
8 Принесїть же овощ достойний покаяння;
9 і не думайте казати в серці своєму: В нас батько
Авраам; бо я вам кажу, що Бог зможе з сього каміння
підняти дїтей Авраамові.
10 Вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим
кожне дерево, що не дає доброго овощу, зрубують, та
й кидають ув огонь.
11 Я оце хрещу вас водою на покаяннє; а Той, що йде
за мною, потужнїщий від мене; недостоєн я Йому й
обувя носити: Він вас хрестити ме Духом сьвятим та
огнем.
12 У руцї в Него лопата, й перечистить Він тік свій, і
збере пшеницю свою в клуню, а полову спалить огнем
невгасимим.
13 Приходить тодї Ісус із Галилеї на Йордан до
Йоана, охреститись від него.
14 Та Йоан не допускав Його, говорячи: Менї
самому треба в Тебе хреститись, а Ти прийшов до
мене?
15 Відказуючи йому Ісус, рече до него: Допусти
тепер, бо так годить ся нам чинити всяку правду. Тодї
допустив Його.
16 І охрестившись Ісус, вийшов зараз із води; й ось

відчинилось Йому небо, і побачив він Духа Божого, що спустивсь як голуб, і злинув на Него.
17 І ось голос із неба, глаголючи: Се мій Син любий, що я вподобав Його.

4

1 Тоді повів Ісуса дух у пустиню на спокусу дияволську.
2 І постив він сорок днїв і сорок ночей, потім забажав їсти.
3 І прийшовши спокусник до Него, каже: Коли ти Син Божий, звели сим камінням зробитись хлїбом.
4 Він же, озвавшись, сказав: Писано: Не самим хлїбом жити ме чоловік, а кожним словом, що виходить із уст Божих.
5 Тоді диявол бере Його в сьвятий город, і ставить Його на церковнім крилї,
6 і каже до Него: Коли ти Син Божий, кинь ся вниз, писано бо: Що накаже про Тебе ангелам своїм, і на руках понесуть Тебе, щоб не вдарився часом об камінь ногою Твоєю.
7 Рече йому Ісус: Писано знов: Не спокушуй Господа Бога твого.
8 Знов бере Його диявол на гору височенну, й показує Йому всї царства на сьвітї й славу їх;
9 і каже до Него: Оце все дам тобі, коли, припавши, поклониш ся менї.
10 Рече тодї йому Ісус: Геть від мене, сатано! писано бо: Господу Богу твоєму кланяти меш ся, і Йому одному служити меш.
11 Зоставив тодї Його диявол, і ось ангели приступили й служили Йому.
12 Як же почув Ісус, що Йоана видано, то перейшов у Галилею;

13 і, покинувши Назарет, пійшов і пробував у
Капернаумі, що при морю, у гряницях Завулона та
Нефталима:
14 щоб справдилось слово Ісаії пророка,
глаголючого:
15 Земля Завулон і земля Нефталим, на морському
шляху, за Йорданом, Галилея поганська;
16 люде сидячі в темряві побачили сьвітло велике,
й тим, що сидять у країні й тїні смертній, засяло
сьвітло.
17 З того часу почав Ісус проповідувати й глаголати:
Покайтесь, наближилось бо царство небесне.
18 І, йдучи Ісус попри море Галилейське, побачив
двох братів, Симона, званого Петром, та Андрея,
брата його, що закидали невід у море; були бо
рибалки.
19 І промовив до них: Ідїть за мною, то зроблю вас
ловцями людськими.
20 Вони ж зараз, покинувши неводи свої, пійшли
слїдом за Ним.
21 І, йдучи звідтіля, побачив инших двох братів,
Якова Зеведеєвого та Йоана, брата його, у човнї з
Зеведеєм, батьком їх, як налагоджували неводи свої;
і покликав їх.
22 Вони ж зараз, покинувши човен і батька свого,
пійшли слїдом за Ним.
23 І ходив Ісус по всїй Галилеї, навчаючи по школах
їх, і проповідуючи євангелию царства, та сцїляючи
всякий недуг і всякі болестї поміж людьми.
24 І розійшлась чутка про Него по всїй Сирщинї;
й приводжено до Него всїх недужнїх, що болїли
всякими болещами та муками, й біснуватих, і
місячників, і розслаблених; і сцїляв їх.
25 І йшло за Ним пребагато народу з Галилеї, й з
Десятиграду, й з Єрусалиму, й з Юдеї, й зза Йордану.

5

1 Побачивши ж народ, зійшов на гору, і, як сїв,
приступили до Него ученики Його;
2 і відкрив Він уста свої, і навчав їх, глаголючи:
3 Блаженні вбогі духом, бо їх царство небесне.
4 Блаженні сумні, бо такі втїшять ся.
5 Блаженні тихі, бо такі осягнуть землю.
6 Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситять
ся.
7 Блаженні милостиві, бо такі будуть помилувані.
8 Блаженні чисті серцем, бо такі побачять Бога.
9 Блаженні миротворцї, бо такі синами Божими
звати муть ся.
10 Блаженні, кого гонять за правду, бо їх царство
небесне.
11 Блаженні ви, коли вас безчестити муть, та
гонити муть, та казати муть на вас усяке лихе слово
не по правдї, ради мене.
12 Радуйтесь і веселїтесь: бо велика нагорода ваша
на небі; так бо гонили й пророків, що бували перше
вас.
13 Ви сіль землї; коли ж сіль звітрієе, то чим солити?
Нї-на-що не годить ся тодї вона, тільки щоб викинути
геть і щоб топтали її люде.
14 Ви сьвітло сьвіту. Не може город сховати ся,
стоячи на горі;
15 і, засьвітивши сьвічку, не ставлять під посудину,
а на сьвічнику; то й сьвітить вона всїм, хто в хатї,
16 так нехай сяє сьвітло ваше перед людьми, щоб
вони бачили ваші добрі дїла, й прославляли Отця
вашого, що на небі.
17 Не думайте, що я прийшов знївечити закон або
пророків; не прийшов я знївечити, а сповнити.

18 Істино бо глаголю вам: Доки перейде небо й
земля, одна йота, або одна титла не перейде з закону,
аж поки все станеть ся.
19 Тим, хто поламле одну найменшу з сих заповідей
і навчить так людей, той звати меть ся найменшим
у царстві небесному; а хто сповнить і навчить, той
звати меть ся великим у царстві небесному.
20 Глаголю бо вам: Що коли ваша правда не
переважить письменників та Фарисеїв, то не ввійдете
в царство небесне.
21 Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не вбий,
а хто вбє, на того буде суд.
22 Я ж вам глаголю: Хто сердить ся на брата свого
без причини, на того буде суд; а хто скаже на брата
свого: Рака,* на того буде громадський суд; хто ж
скаже: дурню, на того буде огонь пекольний.
23 Тим, коли принесеш дар свій до жертівнї, й
згадаєш там, що твій брат має що проти тебе;
24 зостав свій дар перед жертівнею, і йди геть,
помирись перш із братом твоїм, а тодї прийди й
подай дар твій.
25 Мирись із твоїм противником хутко, доки ти ще
в дорозї з ним, щоб не віддав тебе противник суддї, а
суддя не віддав тебе осавулї (слузї), і не вкинуто тебе
в темницю.
26 Істино глаголю тобі: Не вийдеш звідтіля, доки не
віддаси й останнього шеляга.
27 Чували ви, що сказано старосьвіцьким: Не чини
перелюбу.
28 Я ж вам глаголю: Хто спогляне на жінку
жадібним оком, той уже вчинив перелюб із нею в
серцї своїм.
29 Коли ж око твоє праве блазнить тебе, вирви його,

---

* **5:22** Безчесний.

й кинь од себе; бо більша користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тїло вкинуто в пекло.

30 І коли права рука твоя блазнить тебе, відотни її, й кинь од себе; більша бо користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тїло твоє вкинуто в пекло.

31 Сказано ж: Що хто розводить ся з жінкою своєю, нехай дасть їй розвідний лист.

32 Я ж вам глаголю: Що хто розведеть ся з жінкою своєю, хиба що за перелюб, доводить її до перелюбу; й хто оженить ся з розвідкою, чинить перелюб.

33 Знов чували, що сказано старосьвіцьким: Не кленись криво, а сповняй перед Господом обітниці твої.

34 Я ж вам глаголю: Не клянїть ся зовсїм: нї небом, бо воно престол Божий;

35 нї землею, бо вона підніжок ніг Його; нї Єрусалимом, бо се город великого царя;

36 нї головою твоєю не клянись, бо не зможеш зробити нї одного волоса білим або чорним.

37 Слово ж ваше нехай буде: так, так; нї, нї; бо що більш над се, те від лихого.

38 Чували ви, що сказано: Око за око, й зуб за зуб.

39 Я ж вам глаголю: Не противтесь лихому, а хто вдарить тебе у праву щоку твою, повернись до него й другою.

40 І хто схоче судитись із тобою і зняти з тебе свиту, віддай йому й жупанок.

41 І хто силувати ме тебе йти милю, йди з ним дві.

42 Дай, хто в тебе просить, і хто хоче в тебе позичити, не одвертайсь од него.

43 Чували ви, що сказано: Люби ближнього твого, й ненавидь ворога твого.

44 Я ж вам глаголю: Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто клене вас, робіть добро, хто

ненавидить вас, і моліть ся за тих, що обижають вас і гонять вас;
45 щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі;
Він бо велить сонцю своєму сходити над лихими
й над добрими, й посилає дощ на праведних і
неправедних.
46 Бо коли ви любите тих, що люблять вас, то за що
вам нагорода? хиба й митники не те саме роблять?
47 І коли витаєте тільки братів ваших, то що надто
робите? хиба й митники не так роблять?
48 Оце ж бувайте звершені, як Отець ваш, що на небі,
звершений.

6

1 Остерегайтесь подавати милостиню вашу перед
людьми, щоб вони вас бачили; а то не мати мете
нїякої нагороди від Отця вашого, що на небі.
2 Тим, коли подаєш милостиню, то не труби в трубу
перед собою, як роблять лицеміри по школах та по
улицях, щоб здобути слави в людей. Істино глаголю
вам: Мають вони нагороду собі.
3 Ти ж, як подаєш милостиню, то нехай лїва рука
твоя не знає, що робить права:
4 щоб твоя милостиня була потайна; а Отець твій,
що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.
5 І коли молиш ся, не будь таким, як лицеміри;
бо вони люблять молитись, стоячи в школах та по
росхідних улицях, щоб їх бачили люде. Істино
глаголю вам: Мають вони нагороду собі.
6 Ти ж, коли молиш ся, увійди в хатину твою
та, зачинивши двері, помолись Отцю твоєму потай;
а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі
прилюдно.

7 Як же молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані.
8 Не приподоблюйте ся ж до них; бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж просите в Него.
9 Тим же то молїться ось як: Отче наш, що на небі! Нехай святить ся імя твоє.
10 Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землї.
11 Хлїб наш щоденний дай нам сьогоднї.
12 І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим.
13 І не введи нас у спокусу, а ізбави нас од лукавого. Бо твоє єсть царство й сила, й слава по віки. Амінь.
14 Бо коли прощати мете людям провини їх, то й Отець ваш небесний прощати ме вам.
15 Як же не прощати мете людям провин їх, то й Отець ваш небесний не прощати буде провин ваших.
16 Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду: зміняють бо лиця свої, щоб здаватись людям постниками. Істинно глаголю вам: Що мають вони нагороду собі.
17 Ти ж, коли постиш, намасти голову твою, і вмий лице твоє;
18 щоб не здавав ся людям постником, а Отцеві твоєму, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.
19 Не збирайте собі скарбів на землї, де міль і ржа їсть, і де злодії підкопують ся і крадуть.
20 Збирайте ж собі скарби на небі, де нї міль, нї ржа не їсть, і де злодії не підкопують ся й не крадуть.
21 Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше.
22 Сьвітло тїлу око; тим, коли око в тебе ясне, то й все тїло твоє буде сьвітле.

23 Коли ж у тебе око лихе, то й все тїло твоє буде
темне. Тим, коли сьвітло, що в тобі, буде темрява, то
яка велика се темрява!
24 Нїхто не може служити двом панам, бо, або
одного ненавидїти ме, а другого любити ме; або до
одного прихилить ся, а другим гордувати ме. Не
можете Богу служити й мамонї.
25 Тим глаголю вам: Не журіть ся життєм вашим,
що вам їсти або пити; анї тїлом вашим, чим зодягти
ся. Чи душа ж не більше їжі, а тїло одежі?
26 Спогляньте на птаство небесне, що не сіють і
не жнуть, анї збирають у клуню; от же Отець ваш
небесний годує їх. А ви хиба не луччі від них?
27 Хто з вас, журячись, може прибавити собі зросту
хоч на один локіть?
28 І одежею чого вам журитись? Придивіть ся до
польових лилїй, як вони ростуть; не працюють, нї
прядуть;
29 глаголю ж вам: Що й Соломон у всїй славі своїй
не одягавсь так, як одна з них.
30 Коли ж Бог так з'одягає польове зіллє, що
сьогоднї воно є, а завтра вкинуть його в піч, то чи не
більше ж з'одягати ме вас, маловірні?
31 Тим же то не журіть ся, кажучи: Що їсти мем?
або: Що пити мем? або: Чим зодягнемось?
32 Про все таке побивають ся погане; бо Отець ваш
небесний знає, що вам усього того треба.
33 А шукайте перш царства Божого та правди Його;
се ж усе додасть ся вам.
34 Оце ж не журіть ся про завтра; бо завтра журити
меть ся само про своє. Доволї в кожного дня лиха
свого.

7

1 Не судїть, щоб вас не суджено.

2 Бо яким судом судите, вас судити муть; і якою
мірою міряєте, вам одміряєть ся.
3 Чого ж дивиш ся на порошину в оці брата твого, у
своєму ж оці поліна не чуєш?
4 Або, як скажеш ти братові твоєму: Дай я вийму
порошину тобі з ока, а он у тебе самого поліно в оці?
5 Лицеміре, перш вийми в себе самого з ока ломаку;
тоді добре бачити меш, як вийняти братові твоєму з
ока порошину.
6 Не давайте сьвятого собакам, і не кидайте ваших
перел перед свинями, щоб не потоптали їх ногами
своїми й, обернувшись, не порвали вас.
7 Просїть, то й дасть ся вам; шукайте, то й знайдете;
стукайте, то й відчинить ся вам:
8 кожен бо, хто просить, одержує; і хто шукає,
знаходить; і хто стукає, тому відчиняють.
9 Або, чи є між вами така людина, що в неї син
попросить хлїба, а вона подала б йому каменя?
10 або коли попросить риби, а вона подала б йому
гадюку?
11 Коли ж ви, бувши лихими, умієте давати добрі
дари дїтям вашим, то чи не більше ж давати ме все
добре Отець ваш, що на небі, тим, хто просить у Него?
12 Оце ж, усе, що бажаєте, щоб робили вам люде, так
і ви робіть їм; се бо єсть закон і пророки.
13 Увіходьте вузкими дверима, бо широкі ті двері
й розлога та дорога, що веде до погибелї, й багацько
таких, що ними входять:
14 вузкі бо ті двері, й тїсна та дорога, що веде до
життя, і мало таких, що їх знаходять.
15 Остерегайтесь лжепророків, що приходять до вас
ув одежі овечій, а в середині вони вовки хижі.
16 Познаєте їх по овощам їх. Чи збирають виноград
із тернини, або фиґи з бодяків?

17 Так усяке добре дерево родить овощ добрий, а
пусте дерево родить овощ лихий.
18 Не може добре дерево родити лихого овощу, анї
пусте дерево родити овощу доброго.
19 Усяке дерево, що не родить доброго овощу,
рубають і кидають ув огонь.
20 Оце ж по овощам їх познаєте їх.
21 Не кожен, хто говорить до мене: Господи,
Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить
волю Отця мого, що на небі.
22 Многі казати муть до мене того дня: Господи,
Господи, чи не в твоє ж імя ми пророкували? й не
твоїм імям біси виганяли? й не твоїм імям великі
чудеса робили?
23 І промовлю тоді до них: Нїколи я вас не знав;
ійдїть од мене, ви, що чините беззаконнє.
24 Оттим же, всякий, хто слухає сї слова мої й
чинить їх, того уподоблю я чоловікові мудрому, що
збудував свій будинок на каменї;
25 і полили дощі, й надійшла повідь і забуяли вітри,
й наперли на той будинок; та й не впав він; бо
основано його на каменї.
26 А всякий, хто слухає сї слова мої, та й не чинить
їх, уподобить ся чоловікові необачному, що збудував
свій будинок на піску;
27 і полили дощі, й надійшла повідь, і забуяли вітри,
й наперли на той будинок; і впав він, і велика була
руїна його.
28 І сталось, як скінчив Ісус оцї слова, дивувавсь
народ наукою Його:
29 бо Він їх навчав, яко маючий власть, а не як
письменники.

8

1 Як же зійшов з гори, багато народу йшло слїдом за
Ним.
2 Коли се приступив прокажений і вклонивсь Йому,
кажучи: Господи, коли хочеш, то зможеш очистити
мене,
3 І простяг Ісус руку, й приторкнувсь до него, й
рече: Хочу, очистись. І зараз очистилась проказа
його.
4 І рече до него Ісус: Гледи ж, не кажи нїкому, а
йди та покажись священикові, й принеси дар, який
повелїв Мойсей на сьвідкуваннє їм.
5 А як увійшов Ісус у Капернаум, приступив до Него
сотник, благаючи Його,
6 й говорячи: Господи, слуга мій лежить дома
розслаблений, і тяжко мучить ся.
7 І рече до него Ісус: Я пійду та сцїлю його.
8 Озвав ся же сотник і сказав: Господи, не заслужив
я того, щоб Ти ввійшов під мою стелю; а промов одно
слово, то й одужає слуга мій.
9 Бо сам я чоловік під властю, і маю воїни під собою;
і скажу сьому: Йди, то й іде; а другому: Прийди, то й
прийде, а слузї моєму: Роби те, то й робить.
10 Почувши се Ісус, дивував ся, і рече до тих, що
йшли слїдом за Ним: Істино кажу вам: Навіть в Ізраїлї
не знайшов я такої віри.
11 І кажу вам: Що многі прийдуть од сходу й заходу,
та й сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві
небесному,
12 а сини царства будуть повикидані у темряву
надвірню: там буде плач і скриготаннє зубів.
13 І рече Ісус до сотника: Йди, і, як вірував єси,
станеть ся тобі. І одужав слуга його тієї самої години.

14 І прийшов Ісус до Петрової господи, та й побачив,
що теща його лежить у пропасниці.
15 І приторкнувсь до руки її, й покинула
пропасниця її; й вставши вона, послуговала їм.
16 Як же настав вечір, приведено до Него багато
біснуватих; і повиганяв Він біси словом, і сцїлив усїх
недужих;
17 щоб справдилось, що сказав Ісаїя пророк,
глаголючи: Узяв Він на себе недуги наші, й понїс
болещі наші.
18 Як же побачив Ісус великий натовп кругом себе,
то звелїв плисти на той бік.
19 І приступивши один письменник, каже до Него:
Учителю, пійду слїдом за Тобою, куди б Ти нї пійшов.
20 Ісус же рече до него: Лисицї мають нори, й
птаство небесне гнїзда; Синові ж чоловічому нїде й
голови прихилити.
21 Другий же ученик Його каже до Него: Господи,
дозволь менї перш пійти поховати батька мого.
22 Ісус ж рече до него: Йди слїдом за мною; нехай
мертві ховають мерцї свої.
23 І, як увійшов у човен, поввіходили слїдом за Ним
ученики Його.
24 Аж ось схопилась велика хуртовина на морі, така
що филя заливала човна; Він же спав.
25 І, приступивши ученики Його, розбудили Його,
кажучи: Господи, спаси нас: погибаємо.
26 І рече до них: Чого ви злякались, маловірні? Тодї
встав, і погрозив вітрам та морю; і настала велика
тиша.
27 Люде ж дивувались, говорячи: Хто се такий, що
й вітри й море слухають Його!
28 І як переплив на той бік у Гергесинську землю,
зустрiло Його два біснуватих, що вийшли з гробів,

вельми злющі, так що нїхто не важив ся ходити дорогою тією.

29 І ось, закричали, говорячи: Що нам і Тобі, Ісусе, Сину Божий? чи на те прийшов єси сюди, щоб нас заздалегідь мучити?

30 Оддалеки ж од них пас ся великий гурт свиней.

31 А біси благали Його, кажучи: Коли нас виженеш, то дозволь нам увійти в гурт свинячий.

32 І рече до них: Ійдїть. І, вийшовши вони, увійшли в стадо свиняче: коли се увесь гурт свинячий кинувсь із кручі в море, та й потонув у водї.

33 А пастухи повтїкали й, прибігши в город, росказали про все й про біснуватих.

34 І ось увесь город вийшов назустріч Ісусові, а, побачивши Його, благали, щоб вийшов геть із границь їх.

9

1 І ввійшов Він у човен, та й переплив, і прийшов у свій город.

2 Коли се принесено до Него розслабленого, лежачого на постелї; і бачивши Ісус віру їх, рече розслабленому: Бодрись, сину; одпускають ся тобі гріхи твої.

3 Аж тут деякі письменники кажуть собі: Сей хулить.

4 І знаючи Ісус мислї їх, рече: На що ви думаєте лукаве в серцях ваших?

5 Що ж бо легше: сказати: Одпускають ся тобі гріхи, чи сказати: Устань, та й ходи?

6 От же, щоб знали ви, що Син чоловічий має власть на землї прощати гріхи, (тодї рече до розслабленого:) Устань, візьми постїль твою, та й іди до дому твого!

7 І, вставши, пійшов до дому свого!

8 Народ же, бачивши се, дивував ся і прославляв
Бога, що дав таку власть людям.
9 І проходячи Ісус ізвідтіля, побачив чоловіка, на
ймя Маттея, що сидїв на митницї: і рече до него: Йди
слїдом за мною. І, вставши, пійшов слїдом за Ним.
10 І сталось, як сидїв Він за столом у господї, аж
ось поприходило багато митників і грішників, та й
посїдали з Ним і з учениками Його.
11 І бачивши се Фарисеї, казали ученикам Його: Як
се ваш учитель їсть із митниками та грішниками?
12 Ісус же, почувши, рече до них: Дужим не треба
лїкаря, тільки недужим.
13 От же йдїть та навчіть ся, що воно єсть: Милости
хочу, а не жертви. Не прийшов бо я звати праведних
а грішних до покаяння.
14 Приступили тодї до Него ученики Йоанові,
говорячи: Чого ми та Фарисеї постимо часто, а твої
ученики не постять.
15 І рече їм Ісус: Чи можуть весїльні синове
сумувати, поки з ними жених? Прийдуть же днї, що
візьмуть од них жениха, тодї й постити муть.
16 Нїхто не пришиває шматка нового сукна до
старої одежини, бо відодреть ся його латка від
одежини, й дїрка буде гірша.
17 І не наливають нового вина у старі міхи, ато
міхи прорвуть ся, і вино витече, й міхи пропадуть; а
наливають нове вино в міхи нові, то й буде все цїле.
18 Говорить Він їм се, аж ось приходить один
старшина, і, вклонившись Йому, каже: Дочка моя
тільки що скінчилась; та прийди положи на неї руку
твою, то й оживе.
19 І вставши Ісус, пійшов за ним, і ученики Його.
20 І ось жінка, що нездужала кровотіччю
дванайцять років, приступила ззаду й приторкнулась

до краю одежі Його:
21 бо казала сама собі: Як тільки приторкнусь до
краю одежі Його, то спасусь.
22 Ісус же, обернувшись і побачивши її, рече: Дочко,
бодрись; віра твоя спасла тебе. І спаслась жінка з того
часу.
23 І ввійшовши Ісус у господу до старшини, та
побачивши сопільників та голосільників,
24 рече до них: Уступіть ся: не вмерло бо дівча, а
спить. І насьміхались із Него.
25 От же, як випроваджено людей, та ввійшов Він і
взяв її за руку, то дівча і встало.
26 І рознеслась про се чутка широко по всій землі
тій.
27 І як вийшов Ісус ізвідтіля, ійшло слїдом за Ним
двоє слїпих, і, покликуючи, казали: Сину Давидів,
помилуй нас.
28 І, як увійшов у господу, приступили до Него слїпі;
й рече їм Ісус: Чи віруєте ви, що я можу се зробити?
Кажуть Йому: Так, Господи.
29 Тоді приторкнув ся Він до очей їх, і рече: По вірі
вашій нехай станеть ся вам.
30 І відкрились їм очі. І заказав їм Ісус: Гледіть, щоб
нїхто не довідавсь.
31 Вони ж, вийшовши, розпустили про Него чутку
по всій землі тій.
32 Як же вони виходили, ось приведено до Него
нїмого чоловіка біснуватого.
33 І, як вигнав Він біса, почав нїмий говорити; й
дивувались люде, кажучи: Нїколи не явилось такого
в Ізраїлї.
34 Фарисеї ж казали: Виганяє Він біси князем
бісовським.
35 І ходив Ісус по всїх городах і селах, навчаючи
по школах їх, і проповідуючи євангелию царства, й

сцїляючи всяку болїсть і всяку неміч між людьми.
36 Поглядаючи ж на людей, жалкував над ними, що були потомлені й розпорошені, як вівцї без пастиря.
37 Рече тодї ученикам своїм: Жнива багато, робітника ж мало.
38 Просїть Господа жнива, щоб вислав женцїв на жниво своє.

10

1 І, прикликавши дванайцять учеників своїх, дав їм власть над нечистими духами, щоб виганяли їх, і сцїляли всяку болїсть і всяку неміч.
2 На ймя ж дванайцять апостолів були: первий Симон, що прозвано Петром, та Андрій брат його; Яков Заведеїв, та Йоан брат його;
3 Филип, та Вартоломей; Тома, та Маттей митник: Яков Алфеїв, та Леввій, на прізвище Тадей;
4 Симон Хананець, та Юда Іскариотський, що й зрадив Його.
5 Сих дванайцятьох послав Ісус, і наказав їм, глаголючи: Не йдїть шляхом поган, і не ввіходьте в город Самарянський;
6 а раднїщ ійдїть до загублених овечок дому Ізраїлевого;
7 а ходячи проповідуйте, глаголючи: Царство небесне наближилось.
8 Сцїляйте недужих, очищайте прокажених, воскрешайте мертвих, виганяйте біси; дармо прийняли, дармо й давайте.
9 Не беріть собі нї золота, нї срібла, нї грошей у череси ваші,
10 анї торбини на дорогу, анї двох одежин, нї обувя, нї палиці: бо робітник достоєн харчі своєї.

11 І в який город чи село ввійдете, роспитайте, хто
там є достойний; там і пробувайте, аж поки вийдете.
12 А як увійдете в яку господу, витайте її, кажучи:
Мир сїй господї.
13 І, коли господа достойна, нехай упокій ваш зійде
на неї. Коли ж вона недостойна, то нехай упокій ваш
вернеть ся до вас.
14 А хто вас не прийме й не слухати ме словес
ваших, то, виходячи з такого дому чи города того,
отрусїть і порох із ніг ваших.
15 Істинно глаголю вам: Легше буде землї
Содомській та Гоморській суднього дня, ніж городові
тому.
16 Оце я посилаю вас, як овечок між вовки; тим
бувайте мудрі, як вужі, та тихі, як голуби.
17 Та й стережіть ся людей: бо вони видавати муть
вас у судові зборища, й в школах своїх бити вас
будуть;
18 і водити муть вас перед старших та перед царів
за мене, на сьвідкуваннє їм і поганам.
19 Як же видавати муть вас, не дбайте про те, як і що
вам казати; бо дасть ся вам того часу, що вам казати.
20 Не ви бо промовляти мете, а дух Отця вашого
промовляти ме в вас.
21 Видавати ж ме брат брата на смерть, і батько
дитину, і вставати муть дїти на родителїв, і вбивати
муть їх.
22 І ненавидїти муть вас усї за ймя моє; хто ж
видержить до кінця, той спасеть ся.
23 Коли ж вас гонити муть у тому городї, втїкайте
в инший: істинно бо глаголю вам: Не перейдете ще
городів Ізраїлевих, доки Син чоловічий прийде.
24 Ученик не старший од учителя свого, анї слуга од
пана свого.

25 Доволї з ученика, коли буде, як учитель його,
а слуга, як пан його. Коли господаря дому названо
Вельзевулом, то як більше домашнїх його?
26 Тим же то не лякайтесь їх: нема бо нїчого
закритого, що не відкриєть ся, анї захованого, що не
виявить ся.
27 Що я кажу вам потемки, кажіть повидну; й що
чуєте на ухо, проповідуйте на домах.
28 І не лякайтесь тих, що вбивають тїло, душі ж не
здолїють убити; а лякайтесь більше того, хто зможе
погубити і душу й тїло в пеклї.
29 Хиба не два горобцї продають ся за шага? а нї
один з них не впаде на землю без Отця вашого.
30 У вас же і все волоссє на голові перелїчене.
31 Оце же не лякайтесь: ви дорожчі многих
горобцїв.
32 От же всякий, хто мене визнавати ме перед
людьми, того й я визнавати му перед Отцем моїм, що
на небі.
33 А хто відречеть ся мене перед людьми, того й я
відречусь перед Отцем моїм, що на небі.
34 Не думайте, що я прийшов послати впокій на
землю; не прийшов я послати впокій, а меч.
35 Бо прийшов я, щоб поставити чоловіка різно
проти батька його, й дочку проти матери її, й невістку
проти свекрухи її.
36 І будуть ворогами чоловікові домашні його.
37 Хто любить батька або матїр більш мене,
недостоєн мене; й хто любить сина або дочку більш
мене, недостоєн мене.
38 І хто не візьме хреста свого, й не пійде слїдом за
мною, недостоєн мене.
39 Хто б знайшов душу свою, погубить її; а хто б
згубив душу свою задля мене, знайде її.

40 Хто приймає вас, мене приймає; а хто приймає
мене, приймає Того, хто послав мене.
41 Хто приймає пророка в імя пророка, одержить
нагороду пророчу; й хто приймає праведника в імя
праведника, одержить нагороду праведничу.
42 І хто напоїть одного з сих малих тільки чашею
холодної води, в імя ученика, істино глаголю вам: Не
втерає нагороди своєї.

11

1 І сталось, як скінчив Ісус, наказуючи
дванайцятьом ученикам своїм, пійшов звідтіля
навчати й проповідувати по городах їх.
2 Почувши ж Йоан у темниці про дїла Христові,
послав двох учеників своїх,
3 сказати Йому: Чи ти грядущий, чи иншого ждати
нам?
4 Одказав Ісус і рече їм: Ійдїть та сповістїть Йоана
про все, що чули й бачили:
5 слїпі бачять, і криві ходять, прокажені очищають
ся, і глухі чують, мертві встають, і вбогі проповідують
благовістє.
6 І щасливий, хто не поблазнить ся мною.
7 Як же вони відходили, почав Ісус говорити людям
про Йоана: Чого виходили ви в пустиню дивитись?
На тростину, що вітер колише?
8 Або чого виходили ви дивитись? На чоловіка
одягненого в мяку одежу? ось ті, що носять мяку
одежу, вони в царських будинках.
9 Або чого виходили ви дивитись? На пророка? Так,
глаголю вам: І більше пророка.
10 Се ж бо той, про кого писано: Ось посилаю ангела
мого перед лицем твоїм, що приготовить дорогу твою
перед тобою.

11 Істино глаголю вам: Не явив ся між нарожденими від жінок більший од Йоана Хрестителя; найменший же у царстві небесному більший од него.
12 І від часів Йоана Хрестителя та й до сього дня царство небесне здобуваєть ся силою, і хто здобуває, той силоміць бере його.
13 Бо всї пророки й закон пророкували до Йоана.
14 І коли хочете прийняти, він єсть Ілия, що має прийти.
15 Хто має уші слухати, нехай слухає.
16 Кому ж я уподоблю рід сей? Подібен він тим дїтям, що сидять на торгу, та гукають до своїх товаришів,
17 та кажуть: Ми вам сурмили, а ви не скакали; ми вам жалібно приговорювали, а ви не плакали.
18 Бо прийшов Йоан, не їсть і не пє, а вони кажуть: Диявола має.
19 Прийшов Син чоловічий, їсть і пє, а вони кажуть: Ось чоловік прожора та пяниця, друг митникам та грішникам. І оправдилась премудрість од дїтей своїх.
20 Тодї почав докоряти городам, де стало ся найбільше чудес Його, що не покаялись:
21 Горе тобі, Хоразине! горе тобі, Витсаїдо! бо коли б чудеса, що стали ся в вас, стались у Тирі та Сидонї, давно були б вони покаялись у веретищі та попелї.
22 Тільки ж глаголю вам: Одраднїще буде Тирові та Сидонові суднього дня, нїж вам.
23 І ти, Капернауме, що піднявсь аж під небо, провалиш ся в саме пекло; бо коли б чудеса, що стали ся в тобі, стали ся в Содомі, зостав ся б він аж і досї.
24 Тим то глаголю вам: Що одраднїще буде землї Содомській суднього дня, нїж тобі.
25 І озвав ся Ісус того часу знов і рече: Хвалю

Тебе, Отче, Господи неба й землї, що Ти втаїв се від премудрих і розумних, а відкрив єси те недолїткам.
26 Так, Отче: бо так воно вподобалось тобі.
27 Все передане менї від Отця мого, й нїхто не знає Сина, тільки Отець; анї Отця нїхто не знає, тільки Син, та кому хоче Син одкрити.
28 Прийдїть до мене, всї знеможені та отягчені, я впокою вас.
29 Візьміть ярмо моє на себе, й навчіть ся від мене: бо я тихий і смирний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим.
30 Бо ярмо моє любе, й тягар мій легкий.

12

1 Того ж часу йшов Ісус у суботу засївами, ученики ж Його зголоднїли, й почали рвати колоссє та їсти.
2 Побачивши се Фарисеї, казали до Него: Ось Твої ученики роблять, чого не годить ся робити в суботу.
3 Він же рече до них: Хиба ви не читали, що зробив Давид, як зголоднїв він і ті, що були з ним:
4 як він увійшов до Божого дому, та поїв хлїби показнї, що не годилось йому їсти, нї тим, що були з ним, а тільки одним священикам?
5 Або, хиба ви не читали в законї, як у суботу священики в церквї ламлють суботу, та й не винуваті?
6 Я ж вам глаголю: Що тут єсть більший од церкви.
7 А коли б ви знали, що воно є: Милости хочу, а не жертви, то не осуджували б невинуватих.
8 Бо Син чоловічий — Він Господь і суботи.
9 І, пійшовши звідтіля, увійшов у школу їх.
10 І ось був там чоловік із сухою рукою. І питали Його, кажучи: Чи годить ся в суботу сцїляти? щоб обвинувати його.

11 Він же рече до них: Де між вами чоловік, що має
одну вівцю, і коли впаде вона субітнього дня в яму, він
не візьме, та й не витягне її?
12 Як же більше луччий чоловік од вівці? Тим
годить ся чинити добро і в суботу.
13 Рече тоді до чоловіка: Простягни руку твою. І
простяг, і стала вона здорова, як і друга.
14 Фарисеї ж, вийшовши, радили раду проти Него,
як погубити Його.
15 Та довідавшись про се Ісус, вийшов ізвідтіля; і
пійшло слїдом за Ним багато народу, і сцїлив він усїх,
16 та й наказав їм, щоб не виявляли Його:
17 щоб справдилось, що сказав Ісаїя пророк,
глаголючи:
18 Се слуга мій, що я вибрав; любий мій, що
вподобала Його душа моя; положу духа мого на Него,
й вістити ме поганам суд;
19 не змагати меть ся, і не кричати ме, й голосу його
нїхто не чути ме по улицях;
20 приломаної тростини не доломить, і льону
димуючого не потушить, доки не доведе суду до
подуги;
21 і на ймя його вповати муть погане.
22 Приведено тоді до Него бісноватого, слїпого
й нїмого; і сцїлив його, так що слїпий і нїмий
розмовляв і бачив.
23 І здивувавсь увесь народ, і казали: Чи сей не син
Давидів?
24 Почувши ж се Фарисеї, казали: Не інакше виганяє
сей біси, як Вельзевулом, князем бісовським.
25 Знав же Ісус думки їх, і рече до них: Всяке
царство, що подїлить ся у собі, спустїє; і всякий город
і господа, що подїлить ся у собі, не встоїть.

26 І коли сатана сатану виганяє, то роздїлив ся сам
у собі; як же стояти ме царство його?
27 І коли я виганяю біси Вельзевулом, то ким
виганяють їх сини ваші? Тим вони будуть вашими
суддями.
28 Коли ж я виганяю біси Духом Божим, то вже
приспіло до вас царство Боже.
29 Або, як може хто увійти в господу сильного,
та пожакувати надоби його, хиба що звяже перше
сильного, й тодї пожакує господу його?
30 Хто не зо мною, той проти мене; і хто не збирає
зо мною, той розсипає.
31 Тим глаголю вам: Усякий гріх і хула простить ся
людям; а хула на Духа не простить ся людям.
32 І хто скаже слово проти Сина чоловічого,
простить ся йому; а хто скаже слово проти Духа
сьвятого, не простить ся йому нї в сьому віку, нї в
будучому.
33 Або посадите дерево добре, то й овощ його
добрий; або посадите дерево пусте, то й овощ його
пустий; бо дерево познаєть ся по овощу.
34 Кодло гадюче, як можете промовляти добрі
речі, бувши лихими? бо від переповнї серця уста
промовляють.
35 Добрий чоловік із доброго скарбу серця виносить
добре, а лихий чоловік із лихого скарбу виносить
лихе.
36 Я ж вам глаголю: Що за всяке пусте слово, яке
говорити муть люде, дадуть одвіт суднього дня.
37 Бо по словам твоїм оправдиш ся, й по словам
твоїм осудиш ся.
38 Озвались тодї проти сього деякі з письменників
та Фарисеїв, кажучи: Учителю, хочемо від тебе ознаку
бачити.

39 Він же, озвавшись, рече їм: Лукаве та перелюбне
кодло ознаки шукає, та ознака не дасть ся йому, як
тільки ознака Йони пророка.
40 Бо, як Йона був три днї й три ночі у кита в череві,
так буде й Син чоловічий три днї й три ночі в серцї
землї.
41 Ниневяне встануть на суд із кодлом сим, та й
осудять його, бо покаялись по проповідї Йониній; а
ось тут більший од Йони.
42 Полуденна цариця встане на суд із кодлом сим та
й осудить його: бо прийшла з найдальших країн землї
слухати премудростї Соломонової; а ось тут більший
од Соломона.
43 Як же нечистий дух вийде з чоловіка, то блукає
по безвіддях, шукаючи відпочинку, та й не знаходить.
44 Тодї каже: Вернусь у домівку мою, звідкіля
я вийшов; і, прийшовши, знаходить її порожню,
виметену й прибрану.
45 Йде тодї, й бере до себе сїм инших духів, ще
злїщих нїж сам, і ввіходять та й живуть там; і буде
останнє чоловіка того гірше нїж перше. Так станеть
ся й кодлу сьому лукавому.
46 Ще ж промовляв Він до людей, аж ось мати й
брати Його стояли надворі, бажаючи говорити з Ним.
47 Каже ж один до Него: Он мати Твоя й брати Твої
стоять надворі, бажаючи говорити з Тобою.
48 Він же, озвавшись, рече до говорячого йому: Хто
се мати моя? і хто брати мої?
49 І, простягши руку свою на учеників своїх, рече:
Ось мати моя й брати мої!
50 Бо хто чинити ме волю Отця мого, що на небі, той
брат менї, й сестра, й мати.

13

1 Тогож дня вийшов Ісус із господи, та й сїв край
моря.
2 І зібралось до Него багато народу, так що Він
увійшов у човен, та й сїв; а ввесь народ стояв на березї.
3 І промовляв до него багато приповістями,
глаголючи: Ото вийшов сїяч сїяти;
4 і як він сїяв, инше впало край шляху, й прилетїло
птаство, та й повизбирувало його.
5 Инше ж упало на каменистому, де не мало землї
багато, й зараз посходило, бо не мало глибокої землї;
6 як же зійшло сонце, то й повяло воно, а, не мавши
кореня, посохло.
7 А инше попадало між тернину, й тернина,
розвившись, поглушила його.
8 Инше ж упало на добру землю, і дало овощ, одно в
сотеро, друге в шісьдесятеро, инше ж у трийцятеро.
9 Хто має уші слухати, нехай слухає.
10 І, приступивши ученики, казали до Него: На що
ти глаголеш до них приповістями?
11 Він же, озвавшись, рече до них: Вам дано знати
тайни царства небесного, їм же не дано.
12 Хто бо має, тому дасть ся, й надто мати ме; а хто
не має, в того візьметь ся й те, що має.
13 Тим я глаголю до них приповістями: бо,
дивлячись, не бачять, і слухаючи, не чують, анї
розуміють.
14 І справджуєть ся на них пророцтво Ісаїї, що
глаголе: Слухом слухати мете, та й не зрозумієте, й,
дивлячись, бачити мете, та й не постережете.
15 Затвердїло бо серце народу сього, й ушима тяжко
чують, й очі свої вони заплющили, щоб инколи не
побачити очима, й не почути ушима, й не зрозуміти
серцем, і не навернутись, щоб сцїлив я їх.

16 Ваші ж очі блаженні, бо бачять, і уші ваші, бо чують.
17 Істино бо глаголю вам: Що многі пророки й праведники бажали бачити, що ви бачите, та й не бачили; й чути, що ви чуєте, та й не чули.
18 Оце ж послухайте приповісті про сіяча.
19 Коли хто чує слово царства, й не зрозуміє, приходить лукавий, та й хапає, що посіяно у него в серці. Се — засіяний край шляху.
20 А засіяний на каменистому, се той, що чує слово, й зараз приймає його з радостю:
21 тільки же не має він кореня в собі, він до часу; як настане горе або гоненнє за слово, зараз блазнить ся.
22 А засіяний в тернині, се той, що чує слово, та журба віку сього і омана богацтва глушить слово, й робить ся без'овочним.
23 Засіяний же на добрій землі, се той, що чує слово й розуміє, й дає овощ; і родить одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, инше ж у трийцятеро.
24 Ще иншу приповість подав їм, глаголючи: Уподобилось царство небесне чоловікові, що сіє добре насіннє на ниві своїй;
25 як же люде спали, прийшов ворог його, й насіяв куколю між пшеницю, та й пійшов.
26 Як же зійшов засів, та принїс овощ, показавсь тодї й кукіль.
27 І прийшли слуги господаря того, та й кажуть йому: Пане, хиба ти не добре насіннє сіяв на твоїй ниві? Звідкіля ж узяв ся кукіль?
28 Він же рече їм: Се зробив чоловік ворог. Слуги ж сказали йому: Чи хочеш, щоб ми пійшли та випололи його?
29 Він же рече: Нї, щоб виполюючи кукіль, разом з ним і пшениці не повиривали.

30 Нехай ростуть обоє до жнив, а в жнива я скажу женцям: Зберіть перш кукіль та повяжіть у снопи, щоб спалити, а пшеницю зложіть у клунї в мене.

31 Иншу приповість подав їм, глаголючи: Царство небесне подібне зерну горчиці, що, взявши чоловік, посїяв на ниві своїй.

32 Найдрібнїще воно між усяким насїннєм; як же виросте, то стане найбуйнїщим між яриною, і зробить ся деревом, так що птаство небесне прилїтає кублитись між гіллєм його.

33 Иншу приповість сказав їм, глаголючи: Царство небесне подібне квасу, що жінка візьме та й рощинить ним три мірки борошна (муки), поки все вкисне.

34 Все це говорив Ісус людям приповістями, а без приповістей не говорив їм:

35 щоб справдилось, що сказав пророк, глаголючи: Одкрию в приповістях уста мої, промовлю втаєне від настання сьвіта.

36 Тодї одіслав Ісус людей та й пійшов до дому; і приступили до Него ученики Його, говорячи: Виясни нам приповість про кукіль на ниві.

37 Він же, озвавшись, рече їм: Сїючий добре насїннє, се Син чоловічий;

38 а нива, се сьвіт; добре ж насїнне, се сини царства; а кукіль, се сини лукавого;

39 ворог, що всїяв його, се диявол; жнива, се конець сьвіта; а женцї, се ангели.

40 Оце ж, як той кукіль збираєть ся та палить ся огнем, так буде при кінцї сьвіта сього:

41 Пошле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всїх, що роблять беззаконнє,

42 та й повкидають їх ув огняну піч: там буде плач і скреготаннє зубів.

43 Тодї праведні сияти муть, як сонце в царстві Отця
свого. Хто має уші слухати, нехай слухає.
44 Знов, царство небесне подібне скарбу,
закопаному на ниві: що, знайшовши його чоловік,
приховав, і, радїючи, йде та й продає все, що має, та
й купує ту ниву.
45 Знов, царство небесне подібне чоловікові
купцеві, що шукає добрих перел;
46 і знайшовши він одну перлу дорогоцїнну, пійшов
та й продав усе, що мав, та й купив її.
47 Знов, царство небесне подібне неводові, що
закинуто в море, й що зайняв усячини;
48 як же став повен, то витягли його на беріг, і
посїдавши, вибрали, що добре, у посуд, а що погане,
те геть повикидали.
49 Так буде й при кінцї сьвіту: вийдуть ангели, та й
повідлучають лихих зміж праведних,
50 та й повкидають їх ув огняну піч: там буде плач і
скреготаннє зубів.
51 І рече Ісус до них: Чи зрозуміли це все? Кажуть
вони Йому: Так, Господи.
52 Він же рече їм: Тим же то кожен письменник,
навчений про царство небесне, подібен чоловікові
господареві, що виносить із свого скарбу нове й старе.
53 І сталось, як скінчив Ісус оцї приповістї, пійшов
ізвідтіля.
54 І, прийшовши у свою країну, навчав їх у школї їх,
так що вони дивувались і казали: Звідкіля в Сього така
премудрість і сила?
55 Хиба Він не син теслї? хиба не Його мати зветь
ся Мария? а брати Його Яков, та Йосій, та Симон, та
Юда?
56 хиба не Його сестри між нами? Звідкіля ж се все
в Него?

57 І поблазнились Ним. Ісус же рече до них: Не є
пророк без чести, хиба що в своїй отчині та в своїй
домівці.
58 І не зробив там многих чудес через недовірство
їх.

14

1 Того часу Ірод четверовластник почув чутку про
Ісуса,
2 і рече до слуг своїх: Се Йоан Хреститель; він устав
з мертвих, то й чудеса діють ся від него.
3 Бо Ірод піймав був Йоана, звязав його, і вкинув у
темницю за Іродияду, жінку брата свого Филипа.
4 Бо казав йому Йоан: Не годить ся тобі мати її.
5 І, хотїв його стратити, та опасувавсь народу; бо
мали його за пророка.
6 У день же родин Іродових, дочка Іродиядина
танцювала перед ними й догодила Іродові.
7 За се обіцяв він, клянучись, що дасть їй, чого
просити ме.
8 Вона ж, наперед навчена від матері: Дай менї,
каже, тут на блюдї голову Йоана Хрестителя.
9 І засумів Ірод; однак, задля клятьби й задля тих,
що сидїли з ним за столом, звелїв дати.
10 І, пославши, стяв Йоана в темницї.
11 І принесено голову його на блюдї, й дано дївчинї,
вона ж віднесла матері своїй.
12 І прийшли ученики його, і взяли тїло, й поховали
його, й прийшовши, сповістили Ісуса.
13 Почувши про се Ісус, поплив звідтіля човном у
пустиню сам один; і почувши народ, пійшов слїдом
за Ним пішки з городів.
14 І, вийшовши Ісус, побачив багато народу, й
жалкував над ними, й сцїлив недужих їх.

15 Як же настав вечір, приступили до Него ученики
Його, говорячи: Тут пустиня, і час уже минув;
відошли народ, нехай іде в села, та накупить харчі
собі.
16 Ісус же рече їм: Не треба їм ійти; дайте ви їм їсти.
17 Вони ж кажуть Йому: Не маємо тут, як тільки
пять хлїбів та дві риби.
18 Він же рече: Принесїть менї їх сюди.
19 І звелїв народові посїдати на траві, і, взявши
пять хлїбів та дві риби, й поглянувши на небо,
поблагословив, і, ламлючи, подавав хлїби ученикам,
а ученики людям.
20 І їли вони всї, й понаїдались; і назбирали
окрушин, що позоставались, дванайцять повних
кошів.
21 А тих, що їли, було тисяч із пять чоловіка, опріч
жінок та дїтей.
22 І примусив зараз Ісус учеників своїх увійти в
човен, і плисти поперед Него на той бік, поки Він
одпустить народ.
23 А відпустивши народ, зійшов на гору самотою
молитись; і як настав вечір, був там один.
24 Човен же був уже серед моря, і било його
филями; бо вітер був противний.
25 У четверту ж сторожу ночи, прийшов до них Ісус,
ідучи по морю.
26 І побачивши ученики, що Він іде по морю,
стрівожились, кажучи, що се мара, й кричали з
переляку.
27 Ісус же заговорив зараз до них, глаголючи:
Спокойте ся: се я: не лякайтесь.
28 Петр же, озвавшись, каже до Него: Господи, коли
се Ти, звели менї йти до Тебе по водї.
29 Він же рече: Іди. І вийшов Петр із човна, й пійшов

по водї, щоб ійти до Ісуса.
30 Та, бачивши сильний вітер, злякавсь, і, почавши тонути, кричав, говорячи: Господи, спаси мене.
31 Ісус же простяг зараз руку, вхопив його, й рече до него: Маловіре, чого всумнив ся єси?
32 І як увійшли вони в човен, утих вітер.
33 А ті, що були в човнї, приступивши, поклонились Йому, кажучи: Істино Божий Син єси.
34 І, попливши, прибули вони в землю Генисарецьку.
35 І познавши Його тамешні люде, послали по всій тій околиці, і приводили до Него всіх недужих;
36 і благали Його, щоб тільки приторкнутись їм до краю одежі Його; й скільки їх доторкувалось, одужували.

15

1 Тодї прийшли до Ісуса письменники та Фарисеї з Єрусалиму, кажучи:
2 Чого Твої ученики переступають переказ старших? бо не миють рук своїх, як їдять хлїб.
3 Він же, озвавшись, рече до них: Чого ж се й ви переступаєте заповідь Божу ради переказу вашого?
4 Бог бо заповідав, глаголючи: Поважай батька твого й матїр, і: Хто лає батька або матїр, нехай умре смертю.
5 Ви ж кажете: Хто скаже батькові або матері: Се дар (Божий), чим би ти з мене мав покористуватись,
6 той може не поважати батька свого або матери своєї. І знївечили ви заповідь Божу ради переказу вашого.
7 Лицеміри, добре прорік про вас Ісаія, глаголючи:
8 Народ сей приближуєть ся до мене губами своїми, й устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене.

9 Та марно вони поклоняють ся менї, навчаючи наук заповідей чоловічих.

10 І, прикликавши людей, рече до них: Слухайте та й розумійте:

11 Не те, що входить в уста, сквернить чоловіка, а що виходить із уст, те сквернить чоловіка.

12 Приступивши тодї ученики, рекли до Него: Чи знаєш, що Фарисеї, чувши слово, поблазнились?

13 Він же, озвавшись, рече: Усяка рослина, що не насаджував Отець мій небесний, викоренить ся.

14 Не вважайте на них: проводирі вони слїпі слїпих. А коли слїпий веде слїпого, обидва впадуть у яму.

15 Озвав ся ж Петр і каже до Него: Виясни нам сю приповість.

16 Ісус же рече: Чи й ви ще без розуму?

17 Чи ще не зрозуміли, що те, що входить в уста, йде в живіт, і звергаєть ся в одхідник;

18 а те, що виходить із уст, береть ся з серця, і воно сквернить чоловіка.

19 Бо з серця беруть ся ледачі думки, душогубства, перелюбки, блуд, крадїж, криве сьвідкуваннє, хула.

20 Оце, що сквернить чоловіка; а їсти, непомивши рук, се не сквернить чоловіка.

21 Вийшов тодї Ісус ізвідтіля, і перейшов у Тирські та в Сидонські сторони.

22 Коли се жінка Канаанка прийшла з тих гряниць, і кричала до Него, кажучи: Помилуй мене, Господи, сину Давидів; дочка моя тяжко біснуєть ся.

23 Він же не відказав їй нї слова. І, приступивши ученики Його, благали Його, кажучи: Відпусти її, бо кричить за нами.

24 Він же, озвавшись, рече: Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізраїлевого.

25 Вона ж, приступивши, поклонилась Йому, кажучи: Господи, поможи менї.
26 Він же, озвавшись, рече: Не годить ся взяти в дїтей хлїб, і кинути собакам.
27 А вона каже: Так, Господи; тільки ж і собаки їдять кришки, що падають із стола в господаря їх.
28 Тодї озвавсь Ісус і рече до неї: Жінко, велика віра твоя: нехай станеть ся тобі, як бажаєш. І одужала дочка її з того часу.
29 І, перейшовши Ісус ізвідтіля, прийшов близько до моря Галилейського, й, зійшовши на гору, сїв там.
30 І поприходило до Него пребагато людей, маючи з собою кривих, слїпих, нїмих, калік і багацько инших, та й клали їх у ногах в Ісуса, й сцїлив їх,
31 так що люде дивувались, бачивши, що нїмі говорять, каліки здорові, криві ходять, а слїпі бачять; і прославляли Бога Ізраїлевого.
32 Ісус же, покликавши учеників своїх, рече: Жаль менї людей, бо вже вони три днї пробувають зо мною, й не мають що їсти; а не хочу відпустити їх голодних, щоб не помлїли на дорозї.
33 І кажуть Йому ученики Його: Де ж нам узяти стільки хлїба в пустинї, щоб нагодувати стільки народу?
34 І рече їм Ісус: Скільки хлїбів маєте ви? Вони ж кажуть: Сїм, та кілька рибок.
35 І звелїв народові посїдати на землї.
36 І, взявши сїм хлїбів та рибу, оддав хвалу, ламав і давав ученикам своїм, а ученики народові.
37 І їли всї, й понаїдались; і назбирали останків ламаного сїм повних кошів.
38 А тих, що їли, було чотири тисячі чоловіка, опріч жінок та дїтей.
39 І, відпустивши народ, увійшов у човен, та й

прибув у границї Магдалські.

16

1 Поприходили також Фарисеї та Садукеї й, спокушуючи Його, бажали від Него, щоб показав їм ознаку з неба.

2 Він же, озвавшись, рече їм: Як настане вечір, ви говорите: Погода, бо червонїє небо.

3 А вранцї: Сьогоднї непогідь, бо небо червонїє та хмарить ся. Лицеміри, лице неба вмієте познавати, а ознак часу не можете?

4 Кодло лукаве та перелюбне ознаки шукає; а ознака не дасть ся йому, хиба тільки ознака Йони пророка. І, покинувши їх, пійшов.

5 Та ученики Його, перепливши на той бік, забули взяти хлїба.

6 Ісус же рече до них: Гледїть, остерегайтесь квасу Фарисейського та Садукейського.

7 Вони ж міркували собі, кажучи: Се, що не взяли ми хлїба.

8 Постерігши ж се Ісус, рече до них: Що ви міркуєте собі, маловіри, що хлїба не взяли?

9 Хиба ще не зрозуміли, та й не памятаєте пяти хлїбів пятьом тисячам, і скільки кошів набрали?

10 анї семи хлїбів чотирьом тисячам, і скільки кошів набрали?

11 Як се не розумієте, що не про хлїб я казав вам, остерегатись квасу Фарисейського та Садукейського?

12 Тодї зрозуміли, що не казав остерегатись квасу хлїбного, а науки Фарисейської та Садукейської.

13 Як же прийшов Ісус у сторони Кесариї Филипової, то питав учеників своїх, глаголючи: За кого мають люде мене, Сина чоловічого?

14 Вони ж сказали: Одні за Йоана Хрестителя, другі
за Ілию, инші ж за Єремію або одного з пророків.
15 Рече до них: Ви ж як кажете? хто я?
16 Озвавшись Симон Петр, каже: Ти єси Христос,
Син Бога живого.
17 І озвавшись Ісус, рече до него: Блажен єси,
Симоне, сину Йонин, бо тїло й кров не відкрила тобі
сього, а Отець мій, що на небі.
18 Скажу ж і я тобі: Що ти єси Петр, і на сьому камені
збудую церкву мою, і ворота пекольні не подужають
її.
19 І дам я тобі ключі царства небесного; й що
звяжеш на землї, буде звязане на небі; а що розвяжеш
на землї, буде розвязане на небі.
20 Тодї наказав ученикам своїм, щоб не казали
нїкому, що Він Ісус Христос.
21 З того часу почав Ісус виявляти ученикам своїм,
що мусить ійти в Єрусалим, і багато терпіти од
старших, та архиєреїв, та письменників, і бути
вбитим, і встати третього дня.
22 І взявши Його Петр, почав докоряти Йому,
кажучи: Пожаль ся себе, Господи; нехай се не станеть
ся Тобі.
23 Він же обернувсь і рече до Петра: Геть від мене,
сатано! ти блазниш мене, бо не гадаєш про Боже, а
про чоловіче.
24 Рече тодї Ісус ученикам своїм: Коли хто хоче
йти слїдом за мною, нехай відречеть ся себе самого,
й візьме хрест свій, та й іде слїдом за мною.
25 Хто бо хоче спасти душу свою, той погубить її;
хто ж погубить душу свою ради мене, знайде її.
26 Що бо за користь чоловікові, хоч би сьвїт увесь
здобув, а душу свою занапастив? або що дасть чоловік
у замін за душу свою?

27 Прийде бо Син чоловічий у славі Отця свого з ангелами своїми; й тоді віддасть кожному по дїлам його.
28 Істино глаголю вам: Єсть деякі між стоячими тут, що не вкусять смерти, аж поки побачять Сина чоловічого, грядущого в царстві своїм.

17

1 А через шість день бере Ісус Петра, Якова, та Йоана брата його, й веде їх на гору високу окроме,
2 й переобразивсь перед ними: й сияло лице Його як сонце, а одежа Його стала біла, як сьвітло.
3 Коли се явивсь їм Мойсей та Ілия, розмовляючи з Ним.
4 Озвав ся ж Петр, і рече до Ісуса: Господи, добре нам тут бути: коли хочеш, зробимо тут три намети: один Тобі, один Мойсейові, а один Ілиї.
5 Ще він говорив, аж ось ясна хмара отїнила їх, і ось голос із хмари глаголючий: Се Син мій любий, що я Його вподобав; Його слухайте.
6 Зачувши се ученики, припали лицем до землї, й полякались вельми.
7 І прийшовши Ісус, торкнув їх, і рече: Устаньте й не лякайтесь.
8 Вони ж, знявши очі свої, не бачили нїкого, тільки одного Ісуса.
9 І, як сходили вони з гори, наказав їм Ісус, глаголючи: Не кажіть нїкому про сю із'яву, аж поки Син чоловічий устане з мертвих.
10 І питали в Него ученики Його, кажучи: Що ж се кажуть письменники, що Ілия мусить прийти попереду?
11 Ісус же, озвавшись, рече їм: Ілия прийде попереду, і налагодить усе.

12 Я ж глаголю вам: Що Ілия вже прийшов, та й не
познали його, а зробили на йому, що схотїли. Так і
Син чоловічий терпіти ме від них.
13 Тодї зрозуміли ученики, що глаголав їм про
Йоана Хрестителя.
14 І, як прийшли вони до народу, приступив до Него
чоловік, припавши Йому до ніг і говорячи:
15 Господи, помилуй мого сина; він бо місячник, і
тяжко мучить ся: почасту бо падає в огонь, і почасту
в воду.
16 І привів я його до учеників Твоїх, та й не змогли
вони сцїлити його.
17 Озвав ся ж Ісус і рече: О кодло невірне та
розвратне! Доки буду з вами? доки терпіти му вас?
Приведїть менї його сюди.
18 І погрозив йому Ісус і вийшов з него диявол, і
одужав хлопець з того часу.
19 Приступивши тодї ученики до Ісуса, сказали на
самотї: Чом не змогли ми вигнати його?
20 Ісус же рече їм: Через невіру вашу, істино бо
глаголю вам: Коли б ви мали віри з зерно горчиці,
то сказали б оцїй горі: Перейди звідсїля туди; то й
перейде; й нїчого не буде неможливого вам.
21 Се ж кодло не виходить, як тільки молитвою та
постом.
22 Як же пробували вони в Галилеї, рече до них Ісус:
Син чоловічий буде виданий у руки людям;
23 і вбють Його, а третього дня Він устане. І засуміли
вони вельми.
24 Як же прийшли в Капернаум, приступили ті, що
данину збирали, до Петра, й казали: Чи не дасть ваш
учитель данини?
25 Каже: Так. І як увійшов у господу, попередив
його Ісус, глаголючи: Що ти думаєш, Симоне? з

кого земні царі збирають данину? з своїх синів, чи з чужих?

26 Каже до Него Петр: Із чужих. Рече йому Ісус: То сини вільні.

27 Тільки ж, щоб не блазнити нам їх, ійди до моря, та закинь удку, й першу рибу, що піймаєть ся, візьми й, роззявивши їй рот, знайдеш статира; взявши його, дай їм за мене й за себе.

18

1 Того часу приступили ученики до Ісуса, кажучи: Хто більший у царстві небесному?

2 І, покликавши Ісус хлопятко до себе, поставив його серед них,

3 і рече: Істино глаголю вам: Коли не навернетесь, та не станете як дїти, то не ввійдете в царство небесне.

4 Оце ж, хто смирить ся, як хлопятко се, той більший у царстві небесному.

5 І хто прийме одно таке хлопятко в імя моє, мене приймає.

6 Хто ж зблазнить одного з сих малих, що вірують у мене, лучче йому, щоб повішено млинове жорно на шию йому, та й утоплено в глибині морській.

7 Горе сьвітові від поблазней! треба бо прийти поблазням, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить!

8 Коли ж рука твоя або нога твоя блазнить тебе, відотни її, та й кинь од себе: лучче тобі ввійти в життє кривим або калїкою, ніж мавши дві руцї чи дві нозї, бути вкинутим ув огонь вічний.

9 І коли око твоє блазнить тебе, вирви його, та й кинь од себе: лучче тобі увійти в життє однооким, анїж мавши дві оцї, бути вкинутим ув огняне пекло.

10 Гледіть, щоб не погордувати одним із малих сих: глаголю бо вам: Що ангели їх на небі по всяк час бачять лице Отця мого небесного.
11 Син бо чоловічий прийшов спасати загублене.
12 Як вам здаєть ся? коли буде в якого чоловіка сотня овечок, та заблудить одна з них, чи не покине він девятьдесять і девять, та не пійде в гори, й не шукати ме заблудної?
13 І коли доведеть ся знайти її, істино глаголю вам, що веселить ся над нею більше, ніж над девятьдесять і девятьма, що не заблудили.
14 Так нема волї перед Отцем вашим, що на небі, щоб загинув один із сих малих.
15 Коли ж погрішить проти тебе брат твій, ійди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув єси брата твого;
16 коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох сьвідків, або трьох, стало кожне слово.
17 Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церкви не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митник.
18 Істино глаголю вам: Що звяжете на землї, буде звязане на небі; а що розвяжете на землї, буде розвязане на небі.
19 Знов глаголю вам: Що коли двоє з вас згодять ся на землї про всяку річ, якої просити муть, станеть ся їм від Отця мого, що на небі.
20 Де бо двоє або троє зберуть ся в імя моє, там я посеред них.
21 Приступивши тодї Петр до Него, рече: Господи, скільки раз грішити ме проти мене брат мій, і я прощати му йому? до семи раз?
22 Рече йому Ісус: Не кажу тобі: До семи раз, а: До

сїмдесять раз семи.

23 Тим же то уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що схотїв узяти переліґ од слуг своїх.

24 Як же почав брати, приведено йому одного, що завинив йому десять тисяч талантів.

25 Як же не мав він, що віддати, звелїв пан його продати його, й жінку його, й дїтей, і все що мав, та й віддати.

26 Упавши тодї слуга, поклонив ся йому, кажучи: Пане, потерпи менї, а все тобі віддам.

27 Змилосердив ся ж пан слуги того, відпустив його, й простив йому довг.

28 Слуга ж той, вийшовши, знайшов одного з товаришів своїх, що завинив йому сотню денариїв; і, вхопивши його, давив, кажучи: Віддай менї, що винен.

29 Упавши тодї товариш його в ноги йому, благав його, кажучи: Потерпи менї, і все віддам тобі.

30 Він же не схотїв, а, відійшовши, укинув його в темницю, поки віддасть довг.

31 Бачивши ж товариші його, що сталось, жалкували вельми, й, пійшовши, сказали своєму панові все, що сталось.

32 Тодї, призвавши його пан його, рече йому: Слуго ледачий, увесь довг той простив я тобі, як благав єси мене;

33 чи не слїд було й тобі помилувати товариша твого, як і я тебе помилував?

34 І, розгнївившись пан його; передав його мучителям, аж поки віддасть увесь довг йому.

35 Так і Отець мій небесний робити ме вам, як не прощати мете кожен братові своєму від сердець ваших провин їх.

19

1 І сталось, як скінчив Ісус ці слова, вийшов він з
Галилеї, і прийшов у гряниці Юдейські, за Йорданом.
2 І йшло слїдом за Ним пребагато народу, й вигоїв
їх там.
3 І приступили до Него Фарисеї, спокушуючи Його,
й кажучи Йому: Чи годить ся чоловікові розводитись
із жінкою своєю за всяку вину?
4 Він же, озвавшись, рече їм: Хиба ви не читали, що
хто втворив у почині, — чоловіком і жінкою втворив
їх?
5 І рече: Тому чоловік покине батька й матїр та
пригорнеть ся до жінки своєї, й будуть удвох тїло
одно;
6 так що вже не двоє, а тїло одно. Оце ж, що Бог
злучив, чоловік нехай не розлучує.
7 Кажуть вони Йому: На що ж звелїв Мойсей давати
розвідний лист і розводитись із нею?
8 Рече їм: Мойсей задля жорстокости сердець
ваших дозволив вам розводитись із жінками вашими;
у почині ж не було так.
9 Глаголю ж вам: Хто розведеть ся з жінкою
своєю — хиба за перелюб — та оженить ся з иншою,
робить перелюб; і хто з розвідкою оженить ся, робить
перелюб.
10 Кажуть Йому ученики Його: Коли така справа
чоловіка з жінкою, то не добре женитись.
11 Він же рече їм: Не всї зміщають слово се, а кому
дано.
12 Єсть бо скопцї, що з утроби матерної родились
так; і є скопцї, що скопились од людей; і є скопцї,
що скопили себе задля царства небесного. Хто може
змістити, нехай містить.
13 Тодї поприводили до Него дїток, щоб положив
руки на них, та помолив ся; ученики ж заказували їм.

14 Ісус же рече: Пустіть дїток, не з'упиняйте їх прийти до мене, бо таких царство небесне.
15 І, положивши руки на них, пійшов звідтіля.
16 І ось один, приступивши, каже Йому: Учителю благий, що доброго робити менї, щоб мати життє вічне?
17 Він же рече до Него: Чого ти звеш мене благим? нїхто не благий, тільки один, Бог. Коли ж бажаєш увійти в життє, держи заповіді.
18 Каже до Него: Которі? Ісус же рече: Оцї: Не вбивай, Не роби перелюбу, Не крадь, Не сьвідкуй криво;
19 Поважай батька твого й матїр, і: Люби ближнього твого, як себе самого.
20 Каже Йому молодець: Все се хоронив я з малку мого; чого ще не достає менї?
21 Рече до него Ісус: Коли хочеш бути звершений, іди продай, що маєш, і дай убогим, а мати меш скарб на небі; і приходь, та й іди слїдом за мною.
22 Як же почув молодець се слово, одійшов засмутившись; бо мав достатки великі.
23 Ісус же рече до учеників своїх: Істино глаголю вам: Що тяжко багатому ввійти в царство небесне.
24 Знов же глаголю вам: Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, нїж багатому в царство Боже ввійти.
25 Почувши ж ученики Його, дивувались вельми, кажучи: Хто ж зможе спасти ся?
26 Ісус же, глянувши, рече їм: У людей се не можливе, у Бога ж все можливе.
27 Озвавсь тодї Петр і каже до Него: Ось ми покинули все, та й пїйшли слїдом за Тобою; що ж буде нам?
28 Ісус же рече до них: Істино глаголю вам: Що ви,

пійшовши слїдом за мною, у новонастанню, як сяде Син чоловічий на престолї слави своєї, сядете також на дванайцяти престолах, судячи дванайцять родів Ізраїлевих.

29 І кожен, хто покинув доми, або братів, або сестер, або батька, або матїр, або жінку, або дїтей, або поля, задля імя мого, в сотеро прийме, й життє вічне осягне.

30 Тільки ж многі перві будуть останнї, а останнї — перві.

20

1 Подібне бо царство небесне чоловіку господареві, що вийшов рано вранцї наймати робітників у виноградник свій.

2 І, згодившись із робітниками по денарию на день, післав їх у виноградник свій.

3 І, вийшовши коло третьої години, побачив инших, що стояли на торгу без дїла,

4 і рече до них: Ідїть і ви у виноградник, і що буде право, дам вам. Вони й пійшли.

5 Вийшовши знов коло шестої і девятої години, зробив так само.

6 Вийшовши ж коло одинайцятої години, знайшов инших, що стояли без дїла, й рече до них: Чого тут стоїте увесь день без дїла?

7 Кажуть вони йому: Бо нїхто не найняв нас. Рече він їм: Ійдїть і ви в виноградник, і що буде право, одержите.

8 Як же настав вечір, рече пан винограднка доморядникові своєму: Поклич робітників, та роздай їм нагороду, почавши від останнїх аж до первих.

9 І прийшовши ті, що коло одинайцятої години, взяли по денарию.

10 Прийшовши ж перші, думали, що більше візьмуть; та взяли й вони по денарию.
11 І взявши вони, нарекали на господаря,
12 говорячи: Що сї останні одну годину робили, й зрівняв єси їх із нами, що зносили тяготу дня і спеку.
13 Він же, озвавшись, рече одному з них: Друже, не кривджу тебе; хиба не за денария згодив ся єси зо мною?
14 Візьми своє, та й іди: я ж хочу й сьому останньому дати, що й тобі.
15 Хиба ж не вільно менї робити, що хочу, з добром моїм? Чи того твоє око лихе, що я добрий?
16 Так будуть останнї перві, а перві останнї; багато бо званих, мало ж вибраних.
17 І, йдучи Ісус у Єрусалим, узяв дванайцять учеників на самоту в дорозї, й рече до них:
18 Оце ми йдемо в Єрусалим; і буде виданий Син чоловічий архиєреям, та письменникам, і осудять вони Його на смерть;
19 і видадуть Його поганам, щоб з Него насьміхались, та били, та розпяли, а третього ж дня він воскресне.
20 Тодї приступила до Него мати синів Зеведеєвих із синами своїми, кланяючись та просячи чогось у Него.
21 Він же рече до неї: Чого хочеш? Каже вона до Него: Скажи, щоб сидїли оцї два сини мої, один по правиці Твоїй, а другий по лївиці у царстві Твоєму.
22 Озвав ся ж Ісус і рече: Не знаєте, чого просите. Чи зможете ви пити чашу, яку я пити му, й хреститись хрещеннєм, яким я хрещусь? Кажуть йому: Зможемо.
23 І рече до них: Ви-то чашу мою пити мете, й хрещеннєм, яким я хрещусь, хрестити метесь; тільки ж, щоб вам сидїти по правиці в мене й по лївиці в

мене, се не єсть моє дати, а кому приготовлено від Отця мого.
24 І почувши десять, ремствували на двох братів.
25 Ісус же, покликавши їх, рече: Ви знаєте, що в поган князї панують над ними, й великі управляють ними.
26 Не так же буде в вас: нї, хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою;
27 і хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом,
28 як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих.
29 І як виходили вони з Єрихона, йшло слїдом за Ним багато народу.
30 І ось двоє слїпих, що сидїли над шляхом, почувши, що Ісус переходить, кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів.
31 Народ же сварився на них, щоб мовчали; а вони ще більш кричали, кажучи: Помилуй нас, Господи, сину Давидів.
32 І, зупинившись Ісус, покликав їх, і рече: Що хочете, щоб зробив вам?
33 Кажуть йому: Господи, щоб очі наші відкрились.
34 Змилосердив ся ж Ісус, і доторкнувсь очей їх, і зараз прозріли очі їх, і пійшли вони слїдом за Ним.

21

1 А як зближались до Єрусалиму, й прийшли в Витфагию, до гори Оливної, послав тодї Ісус двох учеників,
2 глаголючи їм: Ідїть у село, що перед вами, й зараз знайдете ослицю, привязану й осля з нею; одвязавши, приведїть менї.

3 І коли хто вам казати ме що, скажіть: Що Господеві треба їх; зараз же відпустить їх.
4 Се ж усе сталось, щоб справдилось, що промовив пророк, глаголючи:
5 Скажіть дочці Сионській: Ось цар твій іде до тебе, тихий, сидячи на ослі й на ослятї, синові підяремної.
6 Пійшовши ж ученики, вчинили, як звелїв їм Ісус,
7 і привели ослицю і осля, й положили на них одежу свою, та й посадили Його верх неї.
8 Пребагато ж народу простилали одежу свою по дорозї; инші ж різали віттє з дерева і встилали дорогу.
9 Народ же, що йшов попереду й позаду, покликував, говорячи: Осанна сину Давидовому: Благословен грядущий в імя Господнє; Осанна на вишинах.
10 А як увійшов Він у Єрусалим, здвигнувсь увесь город, говорячи: Хто се такий?
11 Народ же казав: Се Ісус, пророк із Назарета Галилейського.
12 І прийшов Ісус у церкву Божу, й повиганяв усїх, що продавали да торгували в церкві, й поперевертав столи в миняльників, і ослони в тих, що продавали голуби;
13 і рече до них: Писано: Дом мій дом молитви звати меть ся; ви ж його зробили вертепом розбійників.
14 І приходили до Него в церкві слїпі й криві, і сцїляв їх.
15 Бачивши ж архиєреї та письменники чудеса, що Він робив, і хлопят, що покликували в церкві, й казали: Осанна сину Давидовому, розлютувались,
16 і казали до Него: Чи чуєш, що оцї кажуть? Ісус же рече їм: Так. Хиба ви нїколи не читали: Що з уст немовляток і ссущих вирядив єси хвалу?

17 І, покинувши їх, вийшов осторонь із города в Витанию, й пробував там.

18 Уранці ж, вертаючись у город, зголоднів.

19 І, побачивши одну смоківницю на дорозі, прийшов до неї, і нічого не знайшов на ній, тільки саме листє, і рече до неї: Щоб ніколи з тебе овощу не було до віку. І зараз усохла смоківниця.

20 І бачивши ученики Його, здивувались, кажучи: Як зараз усохла смоківниця!

21 Ісус же, озвавшись, рече до них: Істино глаголю вам: Коли б ви мали віру й не сумнились, ви б не тільки се смоківниці зробили, а коли б і сій горі сказали: Двигнись і кинь ся в море; станеть ся;

22 і все, чого ви просити мете в молитві, віруючи, одержите.

23 А як прийшов Він у церкву, поприходили до Него, навчаючого, архиєреї та старші людські, кажучи: Якою властю робиш се? й хто дав тобі сю власть?

24 Ісус же, озвавшись, рече їм: Поспитаю вас і я про одну річ, про котру як скажете менї, то й я скажу вам, якою властю се роблю.

25 Хрещеннє Йоанове звідкіля було: з неба, чи від людей? Вони ж міркували собі, говорячи: Коли скажемо: З неба, то скаже нам: Чом же ви не вірували йому?

26 коли ж скажемо: Від людей, то боїмо ся народу; всї бо мають Йоана за пророка.

27 І, озвавшись, сказали Ісусові: Не знаємо. Рече їм і Він: То й я не скажу вам, якою властю се роблю.

28 Ви ж як думаєте? Чоловік мав двоє дїтей; і, прийшовши до одного, рече: Дитино, йди сьогоднї роби в винограднику моїм.

29 Він же, озвавшись, сказав: Не хочу; опісля ж,

одумавшись, пійшов.
30 І, прийшовши до другого, рече так само. Він же,
озвавшись, сказав: Ійду, Господи; та й не пійшов.
31 Который з двох уволив волю отця? Кажуть вони
до Него: Первий. Рече їм Ісус: Істино глаголю вам: Що
митники та блудниці попередять вас у царство Боже.
32 Прийшов бо Йоан до вас дорогою правди, й
не вірували йому; митники ж та блудниці вірували
йому; ви ж, бачивши, не одумались навпослі, щоб
вірувати йому.
33 Иншої приповісті послухайте: Був один чоловік
господар, що насадив виноградник, і обгородив його
тином, і викопав у йому винотоку, й збудував башту,
й віддав його виноградарям, та й відїхав.
34 Як же наближила ся пора овощу, післав він слуги
свої до виноградарів узяти овощі його.
35 І, взявши виноградарі слуг його, одного побили,
другого вбили, иншого ж укаменували.
36 Знов післав він инші слуги, більш нїж перше, й
зробили їм так само.
37 На останок же післав до них сина свого, кажучи:
Посоромлять ся сина мого.
38 Виноградарі ж, побачивши сина, казали між
собою: Се наслїдник: ходїмо вбємо його, та й
заберемо наслїддє його.
39 І, взявши його, вивели геть з виноградника, та й
убили.
40 Як же прийде пан виноградника, то що зробить
він виноградарям тим?
41 Кажуть вони до Него: Лютих люто погубить
їх, а виноградник оддасть иншим виноградарям, що
віддавати муть йому овощ пори своєї.
42 Рече до них Ісус: Хиба нїколи не читали в
писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей став

ся головою угла. Від Господа стало ся се, й дивне воно в очах наших?

43 Тим я глаголю вам: Що віднїметь ся од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овощі його.

44 І хто впаде на сей камінь, розібєть ся; на кого ж він упаде, роздавить того.

45 І вислухавши архиєреї та Фарисеї приповісти його, догадались, що про них говорить.

46 І, шукаючи вхопити Його, опасували ся народу; бо мав Його за пророка.

22

1 І, озвавшись Ісус, знов промовив до них приповістями, глаголючи:

2 Уподобилось царство небесне чоловіку цареві, що нарядив весїллє синові своєму;

3 і послав слуги свої кликати запрошених на весїллє; і не схотїли прийти.

4 Знов послав инші слуги, говорячи: Скажіть запрошеним: Ось я обід мій наготовив; воли мої й годоване побито, і все налагоджене; ідїть на весїллє.

5 Вони ж, занехавши, пійшли собі, один на хутір, другий до свого торгу;

6 а останнї, взявши слуг його, знущались із них, та й повбивали.

7 Цар же, почувши, прогнївив ся, й послявши військо своє, вигубив тих розбишак, і запалив город їх.

8 Рече тодї до слуг своїх: Весїллє налагоджене, запрошені ж не були достойні.

9 Ійдїть же на росхідні шляхи, й кого знайдете, запрошуйте на весїллє.

10 І вийшовши слуги ті на шляхи, зібрали всїх, кого
знайшли, й лихих і добрих; і було весїллє повне
гостей.
11 Цар же, ввійшовши подивитись на гості, побачив
там чоловіка, не одягненого у весїльню одежу;
12 і рече до него: Друже, як се увійшов єси сюди, не
мавши весїльньої одежі? Він же мовчав.
13 Рече тоді цар до слуг: Звязавши йому ноги й
руки, візьміть його й викиньте в темряву надвірню;
там буде плач і скреготаннє зубів.
14 Багато бо званих, мало ж вибраних.
15 Тоді пійшли Фарисеї, і радили раду, як би
піймати Його на слові.
16 І висилають до Него учеників своїх з Іродиянами,
говорячи: Учителю, знаємо, що ти правдивий єси, й
на путь Божий правдою наставляєш, і нї про кого не
дбаєш; бо не дивиш ся на лице людей.
17 Скажи ж тепер нам: Як тобі здаєть ся? годить ся
давати данину кесареві, чи нї?
18 Постеріг же Ісус лукавство їх, і рече: Що ви мене
спокушуєте, лицеміри?
19 Покажіть менї гріш податковий. Вони ж
принесли йому денария.
20 І рече до них: Чиє обличчє се й надпись?
21 Кажуть йому: Кесареве. Тодї рече до них:
Віддайте ж кесареве кесареві, а Боже Богові.
22 І, вислухавши, здивувались, і, лишивши Його,
пійшли.
23 Того ж дня приступили до Него Садукеї, що
кажуть: нема воскресення, і питали Його,
24 говорячи: Учителю, Мойсей сказав: Коли хто
вмре, не мавши дїтей, то нехай брат його оженить ся
з жінкою його, й воскресить насїннє братові своєму.
25 Було ж у нас сїм братів; і первий, оженившись,

умер, і, не мавши насіння, покинув жінку свою братові своєму;
26 так само й другий брат, і третїй, аж до семого.
27 Опісля ж усїх умерла й жінка.
28 Оце ж у воскресенню кому з сїмох буде вона жінкою? всї бо мали її.
29 Озвав ся ж Ісус і рече до них: Помиляєтесь ви, не знаючи писання, анї сили Божої.
30 Бо в воскресенню не женять ся, нї віддають ся, а будуть як ангели Божі на небі.
31 Про воскресеннє ж мертвих хиба не читали, що сказано вам од Бога, глаголючого:
32 Я Бог Авраамів, і Бог Ісааків, і Бог Яковів? Не єсть Бог Богом мертвих, а живих.
33 І, слухаючи народ, дивував ся наукою Його.
34 Фарисеї ж, почувши, що Він примусив Садукеїв мовчати, зібрались ради того.
35 І спитав один з них, учитель закону, спокушуючи Його й кажучи:
36 Учителю, котора заповідь велика в законї?
37 Ісус же рече йому: Люби Господа Бога твого всїм серцем твоїм, і всею душею твоєю, і всею думкою твоєю.
38 Се перва й велика заповідь.
39 Друга ж подібна їй: Люби ближнього твого, як себе самого.
40 На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять.
41 Як же зібрались Фарисеї, питав їх Ісус,
42 глаголючи: Що ви думаєте про Христа? чий Він син? Кажуть Йому: Давидів.
43 Рече Він до них: Як же се Давид зве Його в дусї Господом, говорячи:

44 Рече Господь Господеві моєму: Сиди по правиці в
мене, доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг твоїх?
45 Коли ж Давид зве Його Господом, то як же Він син
йому?
46 І нїхто не з'умів йому відказати нї слова, й нїхто
з того часу не важив ся питати Його нїколи.

23

1 Рече тоді Ісус до народу, та до учеників своїх,
2 глаголючи: На Мойсейових сїдалищах посїдали
письменники та Фарисеї.
3 Тим усе, що скажуть вам держати, держіть і
робіть; по дїлам же їх не робіть: говорять бо, й не
роблять.
4 Вяжуть бо тяжкі оберемки, що важко носити, й
кладуть людям на плечі; самі ж і пальцем своїм не
хочуть двигнути їх.
5 Усї ж дїла свої роблять, щоб бачили їх люде:
ширять филактериї свої, й побільшують поли в одежі
своїй,
6 і люблять перші місця на бенкетах, і перші сїдання
по школах,
7 і витання на торгах, і щоб звали їх люде: Учителю,
учителю.
8 Ви ж не зовіть ся учителями, один бо ваш учитель
— Христос; усї ж ви брати.
9 І отця не звіть собі на землї, один бо Отець у вас,
що на небі.
10 І не звіть ся наставниками, один бо в вас
наставник — Христос.
11 Більший же між вами нехай буде вам слугою.
12 Хто ж нести меть ся вгору, принизить ся, а хто
принизить ся, пійде вгору.

13 Горе ж вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що зачиняєте царство небесне перед людьми; ви бо не входите, й тих, що входять, не пускаєте ввійти.

14 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що жерете доми вдовиць, й задля виду довго молитесь; тим ще тяжчий приймете осуд.

15 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що проходите море й землю, щоб зробити одного нововірця, і коли станеть ся, робите його сином пекла, удвоє гіршим вас.

16 Горе вам, проводирі сліпі, що кажете: Хто клясти меть ся церквою, нїчого; хто ж покленеть ся золотом церковним, винуватий!

17 Дурні й сліпі: що бо більше: золото, чи церква, що осьвячує золото?

18 І: Хто клясти меть ся жертівнею, нїчого; хто ж покленеть ся даром, що на нїй, винуватий.

19 Дурні й сліпі: що бо більше: дар, чи жертівня, що осьвячує дар?

20 Оце ж, хто кленеть ся жертівнею, кленеть ся нею і всїм, що зверху неї.

21 І хто кленеть ся церквою, кленеть ся нею й тим, що живе в нїй.

22 І хто кленеть ся небом, кленеть ся престолом Божим і тим, хто сидить на нїм.

23 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що даєте десятину з мяти, й кропу, й кмину, а залишили важнїще в законї: суд, і милость, і віру. Се повинні були робити, да й того не залишати.

24 Проводирі сліпі, що відцїджуєте комара, верблюда ж глитаєте.

25 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що очищаєте зверху чашу й блюдо, у серединї ж повні вони здирства та неправди.

26 Фарисею слїпий, очисти перш середину чаші й блюда, щоб і верх їх став ся чистий.

27 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що подобитесь гробам побіляним, що зверху являють ся гарними, в середині ж повні кісток мертвих і всякої нечисти.

28 Так і ви зверху являєтесь людям праведні, в середині ж повні лицемірства та беззаконня.

29 Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! що будуєте гроби пророків та украшаєте памятники праведників,

30 і мовляєте: Коли б ми були за часів батьків наших, не були б спільниками їх у крові пророків.

31 Сим же сьвідкуєте самі на себе, що ви сини тих, що вбивали пророків.

32 І ви доповнюйте міру батьків ваших.

33 Змії, кодло гадюче, як утїчете від суду пекольного?

34 Тим же то ось я посилаю до вас пророків, і мудрців, і письменників, і одних з них повбиваєте та порозпинаєте, а инших бити мете по школах ваших, та гонити мете від города в город:

35 щоб упала на вас уся кров праведна, пролита на землї від крові Авеля праведного до крові Захарії, сина Варахіїного, що вбили ви між церквою й жертівнею.

36 Істино глаголю вам: Все те прийде на кодло се.

37 Єрусалиме, Єрусалиме, що повбивав єси пророків, і покаменував посланих до тебе! скільки раз хотїв я зібрати дїтей твоїх, як курка збирає курчат своїх під крила, й не схотїли!

38 Оце ж оставляєть ся вам дом ваш пустий.

39 Глаголю бо вам: Не побачите мене від нинї, аж поки скажете: Благословен грядущий в імя Господнє!

24

1 І, вийшовши Ісус, пійшов із церкви; і приступили
ученики Його, показати Йому будівлю церковну.
2 Ісус же рече їм: Чи бачите се все? Істино глаголю
вам: Не зостанеть ся тут камінь на камені, щоб не
зруйновано.
3 Як же сидів на горі Оливній, поприходили до Него
ученики самотою, кажучи: Скажи нам, коли се буде?
й який знак Твого приходу й кінця сьвіту?
4 І озвавшись Ісус, рече їм: Гледіть, щоб хто не звів
вас.
5 Багато бо приходити ме в імя моє, кажучи: Я
Христос; і зведуть многих.
6 Чути мете ж про войни й чутки воєнні; гледіть
же, не трівожтесь; мусить бо все статись, та се ще не
конець.
7 Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й
буде голоднеча, й помір, і трус по місцях.
8 Все ж се почин горя.
9 Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть
вас; і зненавидять вас усї народи задля імя мого.
10 І тоді поблазнять ся многі, й видавати муть одно
одного, й ненавидіти муть одно одного.
11 І багато лжепророків устане, й зведуть многих.
12 І задля намноженого беззаконня, прохолоне
любов многих.
13 Хто ж видержить до останку, той спасеть ся.
14 І проповідувати меть ся євангелия царства по
всїй вселеннїй на сьвідкуваннє всїм народам; і тоді
прийде конець.
15 Оце ж, як побачите гидоту спустїння, що сказав
Даниїл пророк, стоячу на місці сьвятому (хто читає,
нехай розуміє),
16 тоді, хто в Юдеї, нехай втїкає на гори;

17 хто на криші, нехай не злазить узяти що з хати своєї;
18 і хто в полї, нехай не вертаєть ся назад узяти одежу свою.
19 Горе ж важким і годуючим під той час!
20 Моліть ся ж, щоб не довелось вам утїкати зимою, анї в суботу:
21 буде бо тодї мука велика, якої не було від настання сьвіту до сього часу, й не буде.
22 І коли б тих днїв не вкорочено, то жодне б тїло не спасло ся; тільки ж задля вибраних укорочені будуть днї тиї.
23 Тодї, коли хто вам скаже: Дивись, ось Христос, або онде; не йміть віри.
24 Устануть бо лжехристи й лжепророки, й давати муть ознаки великі й дива, щоб, коли можна, звести й вибраних.
25 Оце ж наперед сказав я вам.
26 Коли ж скажуть вам: Ось він у пустинї; не виходьте; Ось він у коморах; не діймайте віри.
27 Бо, як блискавка виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід Сина чоловічого.
28 Де бо є труп, там збирати муть ся вірли.
29 І зараз після горя днїв тих сонце померкне, й місяць не давати ме сьвітла свого, й зорі попадають із неба, й сили небесні захитають ся.
30 І тодї явить ся ознака Сина чоловічого на небі; й тодї заголосять усї роди землї, і побачять Сина чоловічого, грядущого на хмарах небесних із силою й славою великою.
31 І пішле він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирох вітрів, од кінцїв неба до кінцїв його.
32 Від смоківницї ж навчіть ся приповісти: Коли

вже віттє її стане мягке й пустить листє, знайте, що близько лїто.
33 Так само й ви: як оце все побачите, відайте, що близько під дверима.
34 Істино глаголю вам: Не перейде рід сей, як усе теє станеть ся.
35 Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть.
36 Про день же той і годину нїхто не знає, нї ангели небесні, тільки сам Отець мій.
37 Як же днї Ноєві, так буде й прихід Сина чоловічого.
38 Бо, як були за днїв перед потопом, що їли, й пили, женились, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег,
39 та й не знали, аж прийшла повідь і позносила всїх; так буде й прихід Сина чоловічого.
40 Тодї буде двоє в полї; один візьметь ся, а один зоставить ся.
41 Дві молоти муть на жорнах; одна візьметь ся, а одна зоставить ся.
42 Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, которої години Господь ваш прийде.
43 Се ж відайте, що коли б господар знав, у яку сторожу прийде злодїй, то пильнував би, та й не попустив би підкопати хати своєї.
44 Тим же й ви будьте готові; бо тієї години, як і не думаєте, Син чоловічий прийде.
45 Який єсть вірний слуга й розумний, що поставив пан його над челяддю своєю, щоб роздавав їй харч у пору?
46 Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, застане, що робить так.
47 Істино глаголю вам: Що поставить його над усїм добром своїм.

48 А который лукавий слуга казати ме в серці своїм:
Забарить ся мій пан прийти,
49 та й зачне бити своїх товаришів, та їсти й пити з
пяницями;
50 то прийде пан того слуги дня, якого не сподіваєть
ся, і години, якої не відає,
51 та й відлучить його, й долю його з лицемірами
положить: там буде плач і скреготаннє зубів.

25

1 Тодї уподобить ся царство небесне десяти
дївчатам, що, взявши каганцї свої, вийшли назустріч
женихові.
2 Пять же були з них розумні, а пять необачні.
3 Котрі необачні, взявши каганцї свої, не взяли з
собою олиї.
4 Розумні ж узяли олиї в пляшечки свої з каганцями
своїми.
5 Як же жених барив ся, задрімали всї, та й поснули.
6 О півночі ж постав крик: Ось жених ійде; виходьте
назустріч йому!
7 Тодї повставали всї дївчата тиї, та й украсили
каганцї свої.
8 Необачні ж казали до розумних: Дайте нам олиї
вашої, бо каганцї наші гаснуть.
9 Відказали ж розумні, говорячи: Щоб не стало нам
і вам; а йдїть лучче до тих, що продають, та й купіть
собі.
10 Як же йшли вони купувати, прийшов жених; і
що були готові, увійшли з ним на весїллє; і зачинено
двері.
11 Опісля ж приходять і другі дївчата, та й кажуть:
Господи, Господи, відчини нам.
12 Він же, озвавшись, рече: Істино глаголю вам: Не
знаю вас.

13 Отим же то пильнуйте, бо не знаєте дня, ні
години, коли Син чоловічий прийде.
14 Бо, як чоловік, відїжджаючи, прикликав слуги
свої, і передав їм достатки свої,
15 і одному дав пять талантів, другому два, иншому
ж один, кожному по його сназї, та й відїхав зараз.
16 Пійшовши ж той, що взяв пять талантів, орудував
ними, й придбав других пять талантів.
17 Так само й той, що два, придбав і він других два.
18 Той же, що взяв один, пійшовши, закопав у
землю, і сховав срібло пана свого.
19 По довгому ж часу, приходить пан слуг тих, і бере
переліїк із них.
20 І, приступивши той, що взяв пять талантів,
приніс і других пять талантів, говорячи: Пане, пять
талантів менї передав єси; ось других пять талантів
придбав я ними.
21 Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і
вірний: у малому був єси вірен, над многим поставлю
тебе. Увійди в радощі пана твого.
22 Приступивши ж і той, що взяв два таланти,
сказав: Пане, два таланти менї передав єси; ось
других два таланти придбав я ними.
23 Рече до него пан його: Гаразд, слуго добрий і
вірний: у малому був єси вірен, над многим поставлю
тебе. Увійди в радощі пана твого.
24 Приступивши ж і той, що взяв один талант,
сказав: Пане, знав я тебе, що жорстокий єси чоловік,
що жнеш, де не сїяв, і збираєш, де не розсипав;
25 і, злякавшись, пійшов та сховав твій талант у
землї. Оце ж маєш твоє.
26 Озвав ся ж пан його й рече до него: Лукавий слуго
й лїнивий, знав єси, що жну, де не сїяв, і збираю, де не
розсипав:

27 так треба було оддати срібло моє міняльникам,
і, прийшовши, взяв би я своє з лихвою.
28 Візьміть же від него талант, та дайте тому, що має
десять талантів.
29 Кожному бо маючому всюди дасть ся, і надто
мати ме; у немаючого ж, і що має, візьметь ся від него.
30 І викиньте слугу нїкчемного у темряву надвірню:
там буде плач і скреготаннє зубів.
31 Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всї
сьвяті ангели з ним, тодї сяде він на престолї слави
своєї;
32 і зберуть ся перед него всї народи; й відлучить він
їх одних од других, як пастух одлучує овець од козлів;
33 і поставить овець по правицї в себе, а козлів по
лївицї.
34 Тодї скаже царь тим, що по правицї в него:
Прийдїть, благословенні Отця мого, осягнїть царство,
приготовлене вам од основання сьвіту.
35 Бо я голодував, а ви дали менї їсти; жаждував, і
напоїли мене; був чуженицею, і прийняли мене;
36 нагий, і з'одягли мене; недугував, і одвідали
мене; був у темницї, і прийшли до мене.
37 Озвуть ся тодї до него праведні, кажучи: Господи,
коли ми бачили тебе голодного, та й накормили? або
жадного, та й напоїли?
38 Коли ж бачили тебе чуженицею, та й прийняли?
або нагим, та й з'одягли?
39 Коли ж бачили тебе недужим, або в темницї, та
й прийшли до тебе?
40 І озвавшись цар, промовить до них: Істино
глаголю вам: Скільки раз ви чинили се одному з сих
братів моїх найменших, менї чинили.
41 Тодї скаже він і до тих, що по лївицї: Ідїть
од мене, прокляті, ув огонь вічний, приготовлений

дияволові та ангелам його:
42 бо я голодував, і не дали ви менї їсти; жаждував,
і не напоїли мене;
43 був чуженицею, і не прийняли мене; нагим, і
не з'одягли мене; недужим і в темницї, і не одвідали
мене.
44 Тодї озвуть ся до него й сї, кажучи: Господи,
коли ми бачили тебе голодного, або жадного, або
чуженицею, або нагого, або недужого, або в темницї,
та й не послужили тобі?
45 Озветь ся тодї до них і промовить, глаголючи:
Істино глаголю вам: Скільки раз не чинили ви сього
одному з сих найменших, і менї не чинили.
46 І пійдуть сї на вічні муки, а праведні на життє
вічне.

26

1 І сталось, як скінчив Ісус, усї цї слова, рече до
учеників своїх:
2 Ви знаєте, що через два днї буде пасха, й Сина
чоловічого видадуть на розпяттє.
3 Тодї зібрались архиєреї, та письменники, та
старші людські у двір до архиєрея, на прізвище Каяфи,
4 і радились, щоб узяти Ісуса підступом і вбити.
5 Та казали: Тільки не в сьвято, щоб не було бучі між
народом.
6 Як же був Ісус у Витанії в господі в Симона
прокаженого,
7 приступила до Него жінка, маючи посудинку
предорогого мира, та й злила на голову Йому, як
сидів за столом.
8 Побачивши ж ученики Його, сердились, кажучи:
На що така втрата?
9 Можна бо було се миро продати дорого та дати
вбогим.

10 Зрозумівши ж Ісус, рече до них: Що ви смутите
жінку? діло бо добре вчинила на менї.
11 Всякого бо часу маєте вбогих із собою, мене ж не
всякого часу маєте.
12 Зливши бо вона миро се на тїло моє, на
погребеннє моє зробила.
13 Істино глаголю вам: Де б нї проповідувалась
євангелия ся по всьому сьвіту, казати меть ся й те, що
зробила оця, на спомин її.
14 Тодї, пійшовши один з дванайцятьох, на ймя Юда
Іскариоцький, до архиєреїв,
15 каже: Що хочете дати менї, а я вам видам Його?
Вони ж поставили йому трийцять срібняків.
16 І з того часу шукав нагоди, щоб Його видати.
17 У первий же день опрісночний приступили
ученики до Ісуса, кажучи Йому: Де хочеш, щоб
приготовили Тобі їсти пасху?
18 Він же рече: Йдїть у город до оттакого, та скажіть
йому: Учитель рече: Час мій близько; у тебе зроблю
пасху з учениками моїми.
19 І зробили ученики, як повелїв їм Ісус; і
приготовили пасху.
20 Як же настав вечір, сїв Він за столом із
дванайцятьма.
21 І, як вони їли, рече: Істино глаголю вам, що один
з вас зрадить мене.
22 І, засумівши тяжко, почали говорити до Него
кожен з них: Аже ж не я, Господи?
23 Він же, озвавшись, рече: Хто вмочає зо мною
руку в миску, той зрадить мене.
24 Син чоловічий іде, як писано про Него; горе ж
чоловікові тому, що Сина чоловічого зрадить! Добре
було б йому, коли б не родив ся чоловік той.

25 Озвав ся ж Юда, зрадник Його, й каже: Аже ж не
я, учителю? Рече до него: Ти сказав єси.
26 Як же вони їли, взявши Ісус хлїб і
поблагословивши, ламав, і давав ученикам, і рече:
Прийміть, їжте: се єсть тїло моє.
27 І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм,
глаголючи: Пийте з неї всї;
28 се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих
проливаєть ся на оставленнє гріхів.
29 Глаголю ж вам: Що не пити му від нинї з сього
плоду виноградного аж до дня того, коли його пити
му з вами новим у царстві Отця мого.
30 І засьпівавши вони, вийшли на гору Оливну.
31 Тодї рече до них Ісус: Всї ви поблазнитесь мною
сієї ночи. Писано бо: Поражу пастиря, і розсиплють
ся вівцї стада.
32 По воскресенню ж моїм попереджу вас у
Галилею.
33 Озвав ся ж Петр і каже до Него: Хоч усї
поблазнять ся Тобою, я нїколи не зблазнюсь.
34 Рече до него Ісус: Істино глаголю тобі: Що сієї
ночі, перше нїж півень запіє, тричі відречеш ся мене.
35 Каже Йому Петр: Хоч би менї з Тобою і вмерти,
не відречусь Тебе. Так і всї ученики казали.
36 Тодї приходить з ними Ісус на врочище*
Гетсиман, і рече до учеників: Сидїть тут, поки,
пійшовши, помолюсь оттам.
37 І взяв із собою Петра та двох синів Зеведєвих, і
почав скорбіти та вдаватись у тугу.
38 Тодї рече до них: Тяжко сумна душа моя аж до
смертї. Підождїть тут, і не спїте зо мною.
39 І пройшовши трохи далїй, припав лицем своїм,
молячись і глаголючи: Отче мій, коли можна, нехай

---

* **26:36** Місце.

мимо йде від мене чаша ся; тільки ж не як я хочу, а як Ти.
40 І приходить до учеників, і знаходить їх сплячих, і рече до Петра: Так не змогли ви однієї години попильнувати зо мною?
41 Пильнуйте та моліть ся, щоб не ввійшли в спокусу. Дух то охочий, тїло ж немошне.
42 Знов, удруге відійшовши, молив ся, глаголючи: Отче мій, як не може ся чаша мимо йти від мене, коли не пити му її, нехай станеть ся воля твоя.
43 І, прийшовши, знаходить їх знов сплячих, були бо очі в них важкі.
44 І, зоставивши їх, пійшов ізнов, і молившись утретє, промовляючи те ж саме слово.
45 Тодї приходить до учеників своїх, і рече їм: Спіть уже й спочивайте, ось настиг час, і Син чоловічий буде виданий у руки грішникам.
46 Уставайте, ходїмо: ось наближуєть ся зрадник мій.
47 Ще він говорив, коли се Юда, один з дванайцяти, приходить, а з ним багато народу з мечами й дручєм, од архиєреїв та старших людських.
48 Зрадник же Його дав знак їм, кажучи: Кого я поцїлую, той і єсть він: беріть його.
49 І, зараз приступивши до Ісуса, каже: Радуй ся, учителю; та й поцїлував Його.
50 Ісус же рече йому: Друже, чого прийшов єси? Тодї, приступивши, наложили руки на Ісуса, та й узяли Його.
51 І ось один з тих, що з Ісусом, простягши руку, вихопив меча свого, й, вдаривши слугу архиєрейського, відтяв йому вухо.
52 Тодї рече до него Ісус: Верни меч твій в місце його: всї бо, що візьмуть ся за меч, од меча погинуть.

53 Або думаєш, що не міг би нині вблагати Отця
мого, й приставив би мені більш дванайцяти легионів
ангелів?
54 Як же тоді справдились би писання, що так
мусить статись?
55 Тієї ж години рече Ісус до народу: Чи се як на
розбійника вийшли ви з мечами та киями, брати
мене? Щодня сидів я в вас, навчаючи в церкві, і не
брали мене.
56 Се ж усе стало ся, щоб справдились писання
пророчі. Тоді всї ученики, покинувши Його,
повтїкали.
57 Вони ж, узявши Ісуса, повели Його до Каяфи
архиєрея, де письменники та старші зібрались.
58 Петр же йшов слїдом за Ним оддалеки до двору
архиєрейського, і, ввійшовши в двір, сїв із слугами,
щоб бачити конець.
59 Архиєреї ж, і старші, і вся рада шукали кривого
сьвідчення на Ісуса, щоб Його вбити,
60 і не знайшли. І коли багато лжесьвідків
поприходило, не знайшли. Опісля ж, приступивши
два лжесьвідки,
61 говорили: Сей казав: Я можу зруйнувати церкву
Божу, й за три днї збудувати її.
62 І, вставши архиєрей, каже до Него: Нїчого не
відказуєш, що сї проти Тебе сьвідкують?
63 Ісус же мовчав. І, озвавшись архиєрей, каже до
Него: Заклинаю Тебе Богом живим, щоб сказав нам,
чи Ти єси Христос, Син Божий?
64 Рече йому Ісус: Ти сказав єси. Тільки ж глаголю
вам: Від нині побачите Сина чоловічого, по правиці
сили, й грядущого на хмарах небесних.
65 Тоді архиєрей роздер одежу свою, кажучи: Ось
сказав хулу; на що нам іще сьвідків? Ось тепер чули

хулу Його;
66 як вам здаєть ся? Вони ж, озвавшись, сказали:
Винен єсть смерти.
67 Тоді плювали в лице Йому, й били по щоках Його,
і знущались із Него,
68 кажучи: Проречи нам, Христе, хто се вдарив
Тебе?
69 Петр же знадвору сидїв у дворі. І приступила
до него одна дївчина, кажучи: І ти був з Ісусом
Галилейським.
70 Він же відрік ся перед усїма, кажучи: Не знаю, що
говориш.
71 Як же вийшов він до воріт, побачила його друга,
та й каже до тих, що там були: І сей був з Ісусом
Назарейським.
72 І знов одрік ся він, кленучись: Що не знаю
чоловіка.
73 Трохи ж згодом, приступивши ті, що стояли,
кажуть Петрові: Справдї й ти єси з них, бо й твоя
говірка виявляє тебе.
74 Тоді почав він проклинатись та клястись: Що не
знаю чоловіка. І зараз півень запіяв.
75 І згадав Петр слово Ісуса, промовлене до него:
Що перше нїж півень запіє, тричі відречеш ся мене. І,
вийшовши геть, плакав гірко.

27

1 Як же настав ранок, зробили раду всї архиєреї й
старші людські на Ісуса, щоб убити Його;
2 і, звязавши Його, повели тай передали Його
Понтийському Пилату, ігемонові.
3 Тодї, побачивши Юда, зрадник Його, що Його
осуджено, розкаяв ся, і вернув трийцять срібняків
архиєреям та старшинї,

4 кажучи: Згрішив я, зрадивши кров невинну. Вони ж сказали: Що нам до того? ти побачиш.
5 І, покинувши він срібняки в церкві, вийшов і відійшовши, повісив ся.
6 Архиєреї ж, взявши срібняки, сказали: Не годить ся класти їх у скарбоню, бо се ціна крові.
7 Зробивши ж раду, купили за них ганчарське поле, щоб ховати на йому захожих.
8 Через се зветь ся поле се Кріваве Поле по сей день.
9 Тодї справдилось, що сказав Єремія пророк, глаголючи: І взяли вони трийцять срібняків, ціну цїненного, котрого цїнено з синів Ізраїля,
10 і дали їх на ганчарське поле, як повелїв менї Господь.
11 Ісус же стояв перед ігемоном; і питав Його ігемон, кажучи: Чи Ти цар Жидівський? Ісус же рече йому: Ти сказав єси.
12 А, як винуватили Його архиєреї та старші, не відказував нїчого.
13 Тодї каже до Него Пилат: Хиба не чуєш, скільки сьвідкують на Тебе?
14 І не відказав Він йому нї на одно слово, так що ігемон вельми дивував ся.
15 На сьвято ж звик був ігемон одпускати народові одного вязника, которого вони хотїли.
16 Мали ж тодї знаного вязника, на прізвище Вараву.
17 Як же вони зібрались, сказав їм Пилат: Кого хочете, щоб одпустив вам: Вараву, чи Ісуса, на прізвище Христа?
18 Знав бо, що через завись видали Його.
19 Як же сидїв він на судищі, прислала до него жінка його кажучи: Нїчого тобі й праведнику сьому; багато бо терпіла я сьогоднї вві снї через Него.

20 Архиєреї ж і старші наустили народ, щоб випросили Вараву, Ісуса ж убили.
21 Озвав ся ж ігемон і рече до них: Кого хочете з двох, щоб випустив вам? Вони ж сказали: Вараву.
22 Каже до них Пилат: Що ж оце робити му з Ісусом, на прізвище Христом? Кажуть йому всї: Нехай буде розпятий.
23 Ігемон же каже: Що бо злого зробив? Вони ж кричали ще гірш: Нехай буде розпятий.
24 Бачивши ж Пилат, що нїчого не врадить, а ще більш росте буча, взявши води, помив руки перед народом, і каже: Невинен я крові праведника сього; ви побачите.
25 І, озвавшись увесь народ, сказав: Кров Його на нас і на дїти наші.
26 Тодї відпустив їм Вараву; Ісуса ж, побивши, передав, щоб розпято Його.
27 Тодї воїни ігемонові, взявши Ісуса на судище, зібрали на Него всю роту.
28 І, роздягнувши Його, накинули на Него червоний плащ;
29 і, сплївши вінець із тернини, положили на голову Йому, а тростину в правицю Його; і кидаючись на колїна перед Ним, насьміхались із Него, кажучи: Радуй ся, царю Жидівський!
30 І, плюючи на Него, брали тростину, й били по голові Його.
31 І, як насьміялись із Него, зняли з Него плащ, і надїли на Него одежу Його, й повели Його на розпяттє.
32 Виходячи ж, знайшли чоловіка Киринейського, на ймя Симона; сього заставили нести хрест Його,
33 І прийшовши на врочище (місце) Голгота, чи то б сказати Черепове місце,

34 дали Йому пити оцту, змішаного з жовчю; і,
покуштувавши, не хотів пити.
35 Розпявши ж Його, поділили одежу Його,
кинувши жереб, щоб справдилось, що сказав пророк:
Поділили собі шати мої, й на одежу мою кинули
жереб.
36 І, посїдавши, стерегли Його там;
37 і прибили над головою Його написану вину Його:
Се Ісус, цар Жидівський.
38 Тодї розпято з Ним двох розбійників, одного по
правицї, а другого по лївицї.
39 Мимойдучі ж хулили Його, киваючи головами
своїми,
40 і кажучи: Ти, що руйнуєш церкву, й за три днї
будуєш її, спаси ся сам. Коли ти Син Божий, зійди з
хреста.
41 Так само ж і архиєреї, насьміхаючись із
письменниками та старшими, казали:
42 Инших спасав, а себе не може спасти. Коли
Він царь Ізраїлський, нехай тепер зійде з хреста, й
ввіруємо в Него;
43 Він уповав на Бога; нехай тепер визволить Його,
коли хоче Його; казав бо: Я Син Божий.
44 Так само й розбійники, що були розпяті з Ним,
докоряли Йому.
45 Від шестої ж години настала темрява по всїй
землї до години девятої.
46 Коло девятої ж години покликнув Ісус великим
голосом, глаголючи: Ілі, Ілі лама савахтані; те єсть:
Боже мій, Боже мій, чом мене покинув єси?
47 Деякі ж, що там стояли, почувши, казали: Що
Ілию кличе сей.
48 І зараз, побігши один із них, і взявши губку,
сповнивши оцтом і, настромивши на тростину, поїв
Його.

49 Останнї ж казали: Нехай; побачимо, чи прийде
Ілия спасати Його.
50 Ісус же, знов покликнувши великим голосом,
зітхнув духа.
51 І ось завіса церковня роздерлась надвоє од верху
до низу, й земля затрусилась, і скелї порозпадались;
52 і гроби порозкривались; і многі тїла сьвятих
усопших повставали,
53 і, вийшовши з гробів після воскресення Його,
поприходили у сьвятий город, і показались многим.
54 Сотник же да ті, що були з ним і стерегли Ісуса,
побачивши трус і те, що сталось, полякались тяжко,
кажучи: Справдї, Божий Син був сей.
55 Було там багато й жінок, що оддалеки дивились,
котрі прийшли слїдом за Ісусом із Галилеї, служачи
Йому.
56 Між ними була Мария Магдалина, й Мария, мати
Яковова та Йосиїна, й мати синів Зеведеєвих.
57 Як же настав вечір, прийшов чоловік заможний з
Ариматеї, на ймя Йосиф, що й сам учив ся в Ісуса.
58 Сей, приступивши до Пилата, просив тїла
Ісусового. Тодї Пилат і звелїв оддати тїло.
59 І взявши тїло Йосиф, обгорнув його плащеницею
чистою,
60 положив його у новім своїм гробі, що висїк
у скелї; й прикотивши великого каменя до дверей
гробу, одійшов.
61 Була ж там Мария Магдалина й друга Мария, і
сидїли навпроти гроба.
62 Завтрішнього ж дня, що після пятницї, зібрались
архиєреї та Фарисеї до Пилата,
63 кажучи: Пане, згадали ми, що той обманщик
казав, ще живий: Через три днї встану.
64 Звели ж оце стерегти гроба до третього дня, щоб

прийшовши ученики Його в ночі, не вкрали Його, й не сказали народові: Устав із мертвих; і буде остання омана гірша первої.

65 Сказав же їм Пилат: Маєте сторожу: йдіть забезпечте, як знаєте.

66 Вони ж, пійшовши, забезпечили гріб, запечатавши камінь, із сторожею.

28

1 Після ж вечора субітнього, як почало свитати в одну із субіт, прийшла Мария Магдалина та друга Мария подивитись на гріб.

2 І ось трус великий став ся, ангел бо Господень, зійшовши з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей, і сїв на нїм.

3 Був же вид його як блискавиця, й одежа його біла як снїг.

4 Од страху ж його затрусились ті, що стерегли його, й стали наче мертві.

5 Озвав ся ж ангел і рече до жінок: Не лякайтесь, знаю бо, що Ісуса розпятого шукаєте.

6 Нема Його тут; устав бо, як казав. Ідїть подивить ся на місце, де лежав Господь.

7 І хутко вертайтесь і скажіть ученикам Його, що встав із мертвих, і ось попередить вас у Галилею; там Його побачите: Ось я вам сказав.

8 І, вийшовши хутко від гробу із страхом і великою радостю, побігли сповістити учеників Його.

9 Як же йшли вони сповіщати учеників Його, аж ось Ісус зустрів їх, глаголючи: Радуйте ся: Вони ж, приступивши, обняли ноги Його, й поклонились Йому.

10 Тодї рече до них Ісус: Не лякайтесь; ійдїть сповістїть братів моїх, щоб ійшли в Галилею; і там мене побачять.
11 Як же йшли вони, аж ось деякі з сторожі, прийшовши в город, сповістили архиєреїв про все, що сталось.
12 І, зібравшись вони з старшими й зробивши раду, дали доволї срібняків воїнам,
13 говорячи: Кажіть, що ученики Його в ночі прийшовши вкрали Його, як ми спали.
14 І як дочуєть ся про се ігемон, ми вговоримо його, й вас безпечними зробимо.
15 Вони ж, узявши срібняки, зробили, як їх навчено; й рознеслось слово се у Жидів аж до сього дня.
16 Одинайцять же учеників пійшли в Галилею, на гору, куди повелїв їм Ісус.
17 І, побачивши Його, поклонились Йому; инші ж сумнились.
18 І, приступивши Ісус, промовив до них, глаголючи: Дана менї всяка власть на небі й на землї.
19 Ійдїть же навчайте всї народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, й сьвятого Духа,
20 навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам; і ось я з вами по всї днї, до кінця сьвіта. Амінь.

Біблія
The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2025-01-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 15 May 2025 from source files dated 15 May 2025
db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5